الْجُزْءُ الْخَامِسُ عَشَرَ (۱۵)

رُکُوۡعَاتُهَا ۱۲ (۱۷) سُوۡرَةُ بَنِیۡۤ اِسۡرَآءِیۡلَ مَکِّیَّةٌ (۵۰) اٰیَاتُهَا ۱۱۱

ઔર૧૨ રુકૂઅ હૈં સૂરએ બની ઈસ્રાઈલ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઈસ મેં ૧૧૧ આયતેં હૈં

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ ۝

પઢતા હૂં અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

سُبۡحٰنَ الَّذِیۡۤ اَسۡرٰی بِعَبۡدِهٖ لَیۡلًا مِّنَ الۡمَسۡجِدِ الۡحَرَامِ

પાક હૈ વો ઝાત જિસ ને અપને બન્દે કો રાત કે વકત મસ્જિદે હરામ સે

اِلَی الۡمَسۡجِدِ الۡاَقۡصَا الَّذِیۡ بٰرَکۡنَا حَوۡلَهٗ لِنُرِیَهٗ

મસ્જિદે અકસા તક સફર કરાયા, જિસ કે ઈર્દગિર્દ હમ ને બરકતેં રખી હૈં તાકે હમ ઉન્હેં અપની

مِنۡ اٰیٰتِنَا ؕ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِیۡعُ الۡبَصِیۡرُ ﴿۱﴾ وَ اٰتَیۡنَا مُوۡسَی الۡکِتٰبَ

બાઝ નિશાનિયાં દિખાએ. યકીનન વો સુનને વાલા, દેખને વાલા હૈ. ઔર હમ ને મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) કો કિતાબ દી

وَ جَعَلۡنٰهُ هُدًی لِّبَنِیۡۤ اِسۡرَآءِیۡلَ اَلَّا تَتَّخِذُوۡا

ઔર હમ ને ઉસે હિદાયત કા ઝરિયા બનાયા બની ઈસ્રાઈલ કે લિયે કે તુમ મુજે છોડ કર કિસી કો

مِنۡ دُوۡنِیۡ وَکِیۡلًا ﴿۲﴾ ذُرِّیَّةَ مَنۡ حَمَلۡنَا مَعَ نُوۡحٍ ؕ اِنَّهٗ کَانَ

કારસાઝ મત બનાઓ. હમ ને તુમ્હેં ઉન કી ઝુર્રીય્યત બનાયા હૈ જિન કો હમ ને સવાર કરાયા થા નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) કે સાથ.

عَبۡدًا شَکُوۡرًا ﴿۳﴾ وَ قَضَیۡنَاۤ اِلٰی بَنِیۡۤ اِسۡرَآءِیۡلَ

યકીનન વો શુક્રગુઝાર બન્દે થે. ઔર હમ ને બની ઈસ્રાઈલ કે લિયે ઈસ કિતાબ મેં ફૈસલા

فِی الۡکِتٰبِ لَتُفۡسِدُنَّ فِی الۡاَرۡضِ مَرَّتَیۡنِ وَ لَتَعۡلُنَّ

કર દિયા કે તુમ ઝમીન મેં ઝરૂર ફસાદ મચાઓગે દો મરતબા ઔર ઝરૂર તુમ

عُلُوًّا کَبِیۡرًا ﴿۴﴾ فَاِذَا جَآءَ وَعۡدُ اُوۡلٰىهُمَا بَعَثۡنَا عَلَیۡکُمۡ

બડી સરકશી કરોગે. ફિર જબ ઉન મેં સે પેહલી મરતબા કા વકત આએગા તો હમ તુમ પર

عِبَادًا لَّنَاۤ اُولِیۡ بَاۡسٍ شَدِیۡدٍ فَجَاسُوۡا خِلٰلَ الدِّیَارِ ؕ

અપને સખ્ત જંગ કરને વાલે બન્દોં કો ભેજેંગે, ફિર વો ઘરોં મે ઘુસ જાએંગે.

وَ کَانَ وَعۡدًا مَّفۡعُوۡلًا ﴿۵﴾ ثُمَّ رَدَدۡنَا لَکُمُ الۡکَرَّةَ عَلَیۡهِمۡ

ઔર યે વાદા બિલ્કુલ પૂરા હો કર રહા. ફિર હમ તુમ્હેં ઉન પર ગલબા દેંગે

وَ اَمۡدَدۡنٰکُمۡ بِاَمۡوَالٍ وَّ بَنِیۡنَ وَ جَعَلۡنٰکُمۡ اَکۡثَرَ نَفِیۡرًا ﴿۶﴾

ઔર હમ તુમ્હારી ઈમ્દાદ કરેંગે માલોં ઔર બેટોં કે ઝરિયે ઔર હમ તુમ્હેં ઝયાદા લશકર દેંગે.

اِنْ اَحْسَنْتُمْ اَحْسَنْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ ۫ وَاِنْ اَسَاْتُمْ فَلَهَا ؕ
અગર તુમ અચ્છે બનોગે તો અપને લિયે અચ્છે બનોગે. ઔર અગર તુમ બુરે બનોગે તો અપને લિયે.

فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ لِيَسُوْٓءٗا وُجُوْهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا
ફિર જબ દૂસરી મરતબા કા વકત આએગા તાકે વો તુમ્હારી સૂરતેં બિગાડ દેં ઔર વો મસ્જિદ મેં

الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوْهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَّلِيُتَبِّرُوْا مَا عَلَوْا
દાખિલ હો જાએં જૈસા કે વો ઉસ મેં પેહલી મરતબા મેં દાખિલ હુવે થે ઔર તાકે વો બરબાદ કર દેં ઉન તમામ ચીઝોં કો

تَتْبِيْرًا ۝٧ عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يَّرْحَمَكُمْ ۚ وَاِنْ عُدْتُّمْ
જિન પર વો ગાલિબ આ જાએં હો સકતા હૈ કે તુમ્હારા રબ તુમ પર રહમ કરે. અગર તુમ દોબારા વહી કરોગે

عُدْنَا ؕ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ حَصِيْرًا ۝٨ اِنَّ هٰذَا وقف لازم
તો હમ ભી દોબારા વહી કરેંગે. ઔર હમ ને જહન્નમ કાફિરોં કો ઘેરને વાલી બનાઈ હૈ. યકીનન યે

الْقُرْاٰنَ يَهْدِيْ لِلَّتِيْ هِيَ اَقْوَمُ وَ يُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِيْنَ
કુર્આન હિદાયત દેતા હૈ ઉસ રાસ્તે કી જો ઝયાદા સીધા હૈ ઔર બશારત દેતા હૈ ઈમાન વાલે ઉન

الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا كَبِيْرًا ۝٩
લોગોં કો જો નેક અમલ કરતે હૈં ઈસ બાત કી કે ઉન કે લિયે બડા અજર હૈ.

وَّاَنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا
ઔર યે કે જો આખિરત પર ઈમાન નહીં લાતે ઉન કે લિયે હમ ને દર્દનાક અઝાબ તૈયાર કર

اَلِيْمًا ۝١٠ وَ يَدْعُ الْاِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَآءَهٗ بِالْخَيْرِ ؕ ع-١٠-
રખા હૈ. ઔર કુછ લોગ ખુદ મસાઈબ કી દુઆ ઉન કે ભલાઈ માંગને કી તરહ કરતે હૈં.

وَكَانَ الْاِنْسَانُ عَجُوْلًا ۝١١ وَ جَعَلْنَا الَّيْلَ وَالنَّهَارَ
ઔર ઈન્સાન જલ્દબાઝ વાકેઅ હુવા હૈ. ઔર હમ ને રાત ઔર દિન દો નિશાનિયાં

اٰيَتَيْنِ فَمَحَوْنَآ اٰيَةَ الَّيْلِ وَجَعَلْنَآ اٰيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً
બનાઈ, ફિર હમ ને રાત કી નિશાની કો તારીક બનાયા ઔર દિન કી નિશાની કો હમ ને રોશન બનાયા

لِّتَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوْا عَدَدَ السِّنِيْنَ
તાકે તુમ અપને રબ કે ફઝલ (રોઝી) કો તલાશ કરો ઔર તાકે તુમ સાલોં કી ગિન્તી ઔર હિસાબ કો

وَالْحِسَابَ ؕ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنٰهُ تَفْصِيْلًا ۝١٢ وَكُلَّ
જાન લો. ઔર હર ચીઝ હમ ને તફસીલ સે બયાન કી હૈ. ઔર હર ઈન્સાન કે

اِنْسَانٍ اَلْزَمْنٰهُ طٰٓىِٕرَهٗ فِیْ عُنُقِهٖ ؕ وَ نُخْرِجُ لَهٗ یَوْمَ

સાથ ઉસ કે નામએ આમાલ કો હમ ઉસ કી ગર્દન મેં ચિપકા દેંગે. ઔર ઉસ કે લિયે કયામત કે

الْقِیٰمَةِ كِتٰبًا یَّلْقٰىهُ مَنْشُوْرًا ﴿۱۳﴾ اِقْرَاْ كِتٰبَكَ ؕ كَفٰى

દિન લિખા હુવા નિકાલેંગે જિસે વો ખુલા હુવા પાયેગા. (કહા જાએગા કે) તેરા નામએ આમાલ પઢ લે.

بِنَفْسِكَ الْیَوْمَ عَلَیْكَ حَسِیْبًا ﴿۱۴﴾ مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا

તૂ આજ ખુદ હી અપના હિસાબ લેને કે લિયે કાફી હૈ. જો હિદાયત પાએગા તો વો સિર્ફ અપની

یَهْتَدِیْ لِنَفْسِهٖ ۚ وَ مَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا یَضِلُّ عَلَیْهَا ؕ

ઝાત કે લિયે હિદાયત પાએગા. ઔર જો ગુમરાહ હોગા તો સિર્ફ ઉસી પર ગુમરાહી કા વબાલ પડેગા.

وَ لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ؕ وَ مَا كُنَّا مُعَذِّبِیْنَ

ઔર કોઈ ગુનાહ ઉઠાને વાલા દૂસરે કા ગુનાહ નહીં ઉઠાએગા. ઔર હમ અઝાબ નહીં દેતે જબ

حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُوْلًا ﴿۱۵﴾ وَ اِذَاۤ اَرَدْنَاۤ اَنْ نُّهْلِكَ قَرْیَةً

તક કે હમ રસૂલ નહીં ભેજ દેતે. ઔર જબ હમ ઇરાદા કરતે હૈં કે કિસી બસ્તી કો હલાક કરેં તો હમ

اَمَرْنَا مُتْرَفِیْهَا فَفَسَقُوْا فِیْهَا فَحَقَّ عَلَیْهَا الْقَوْلُ

વહાં કે ખુશહાલ લોગોં કો હુકમ દેતે હૈં, ફિર વો ઉસ મેં ફિસ્ક કરતે હૈં, ફિર ઉન પર અઝાબ કા કલિમા

فَدَمَّرْنٰهَا تَدْمِیْرًا ﴿۱۶﴾ وَ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُوْنِ

સાબિત હો જાતા હૈ, ફિર હમ ઉસે તબાહ કર દેતે હૈં. ઔર કિતની બસ્તિયાં હમ ને નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) કે બાદ

مِنْۢ بَعْدِ نُوْحٍ ؕ وَ كَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوْبِ عِبَادِهٖ خَبِیْرًۢا

તબાહ વ બરબાદ કીં ? ઔર આપ કા રબ અપને બન્દોં કે ગુનાહોં કી ખબર રખને વાલા, દેખને વાલા

بَصِیْرًا ﴿۱۷﴾ مَنْ كَانَ یُرِیْدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهٗ

કાફી હૈ. જો દુન્યા ચાહેગા તો હમ ઉસે દુન્યા મેં જલ્દી દે દેંગે

فِیْهَا مَا نَشَآءُ لِمَنْ نُّرِیْدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهٗ جَهَنَّمَ ۚ

વો જો હમ ચાહેંગે, જિસ કે લિયે ચાહેંગે, ફિર ઉસ કે લિયે જહન્નમ મુકર્રર કર દેંગે,

یَصْلٰىهَا مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا ﴿۱۸﴾ وَ مَنْ اَرَادَ الْاٰخِرَةَ

જિસ મેં વો દાખિલ હોગા મઝમ્મત કિયા હુવા, ધુત્કારા હુવા. ઔર જો આખિરત ચાહેગા ઔર

وَ سَعٰى لَهَا سَعْیَهَا وَ هُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓىِٕكَ كَانَ سَعْیُهُمْ

ઉસ કે લિયે કોશિશ કરેગા વો કોશિશ જો ઉસ કે લાઇક હૈ બશર્તેકે વો મોમિન હો, તો ઉન કી કોશિશ કી

مَّشْكُوْرًا ﴿١٩﴾ كُلًّا نُّمِدُّ هٰٓؤُلَآءِ وَهٰٓؤُلَآءِ مِنْ عَطَآءِ رَبِّكَ ؕ

કદર કી જાએગી. તમામ કો હમ ઈમ્દાદ દે રહે હૈં, ઈન કો ભી ઔર ઉન કો ભી, તેરે રબ કી અતા મેં સે.

وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُوْرًا ﴿٢٠﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا

ઔર તેરે રબ કી અતા બન્દ નહીં હૈ. આપ દેખિયે કે કૈસે હમ ને ઉન મેં સે એક કો દૂસરે પર

بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ ؕ وَلَلْاٰخِرَةُ اَكْبَرُ دَرَجٰتٍ وَّاَكْبَرُ

ફઝીલત દી હૈ. ઔર યકીનન આખિરત દરજાત કે ઐતેબાર સે ઝયાદા બડી હૈ ઔર ફઝીલત મેં ભી

تَفْضِيْلًا ﴿٢١﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُوْمًا

બઢી હુઈ હૈ. તુમ અલ્લાહ કે સાથ કોઈ દૂસરા માબૂદ મત બનાઓ, વરના તુમ બૈઠે રહોગે મઝમ્મત કિયે હુવે,

مَّخْذُوْلًا ﴿٢٢﴾ وَقَضٰى رَبُّكَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ ع ٢

બેકસી કી હાલત મેં. તેરે રબ ને હુકમ દિયા હૈ કે ઈબાદત મત કરો મગર ઉસી કી ઔર વાલિદૈન કે સાથ

اِحْسَانًا ؕ اِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ اَحَدُهُمَآ اَوْ كِلٰهُمَا

હુસ્ને સુલૂક કા હુકમ દિયા હૈ. અગર તેરે સામને ઉન મેં સે કોઈ એક યા દોનોં બુઢ્ઢાપે કો પહોંચ જાએં

فَلَا تَقُلْ لَّهُمَآ اُفٍّ وَّلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَّهُمَا قَوْلًا

તો ઉન સે ઉફ ભી મત કહો ઔર ઉન કો મત જિઝ્હકો, બલ્કે ઉન સે તાઝીમ વાલે લેહજે મેં

كَرِيْمًا ﴿٢٣﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ

બાત કરો. ઔર ઉન કે સામને નરમી સે આજિઝી કે સાથ કન્ધે જુકાએ રખો

وَقُلْ رَّبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيٰنِيْ صَغِيْرًا ؕ ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ اَعْلَمُ

ઔર યૂં કહો એ મેરે રબ! તૂ ઉન દોનોં પર રહમ ફરમા જૈસા કે ઉન્હોં ને મેરી બચપન મેં પરવરિશ કી.

بِمَا فِيْ نُفُوْسِكُمْ ؕ اِنْ تَكُوْنُوْا صٰلِحِيْنَ فَاِنَّهٗ كَانَ

તુમ્હારા રબ ખૂબ જાનતા હૈ ઉસે જો તુમ્હારે દિલોં મેં હૈ. અગર તુમ નેક રહોગે તો યકીનન વો

لِلْاَوَّابِيْنَ غَفُوْرًا ﴿٢٥﴾ وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ

તૌબા કરને વાલોં કી બખ્શિશ કરને વાલા હૈ. ઔર રિશ્તેદાર કો ઉસ કા હક દો ઔર મિસ્કીન

وَابْنَ السَّبِيْلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيْرًا ﴿٢٦﴾ اِنَّ الْمُبَذِّرِيْنَ

ઔર મુસાફિર કો ઔર ફુઝૂલખર્ચી મત કરો. ઈસ લિયે કે ફુઝૂલખર્ચ

كَانُوْٓا اِخْوَانَ الشَّيٰطِيْنِ ؕ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِرَبِّهٖ كَفُوْرًا ﴿٢٧﴾

શયતાન કે ભાઈ હૈં. ઔર શયતાન અપને રબ કા નાશુકરા હૈ. ઔર અગર

وَاِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَآءَ رَحْمَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ تَرْجُوْهَا

તૂ ઉન સે ઐરાઝ કરે અપને રબ કી રહમત તલબ કરને કે લિયે જિસ કી તૂ ઉમ્મીદ રખતા હૈ

فَقُلْ لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُوْرًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُوْلَةً

તબ ભી ઉન સે નર્મ બાત કેહ. ઔર તૂ અપના હાથ ગર્દન સે બંધા હુવા

اِلٰى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُوْمًا

મત રખ ઔર ન ઉસે પૂરે તૌર પર ખોલ દે, વરના તૂ મલામત કિયા હુવા, હાર કર બૈઠા રહેગા.

مَّحْسُوْرًا ﴿٢٩﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ

યકીનન તેરા રબ રોઝી કુશાદા કરતા હૈ જિસ કે લિયે ચાહતા હૈ ઔર તંગ કરતા હૈ (જિસ કે લિયે ચાહતા હૈ).

اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيْرًا ۢ بَصِيْرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَوْلَادَكُمْ ع ٤

યકીનન વો અપને બન્દોં કી ખબર રખને વાલા, દેખને વાલા હૈ. ઔર અપની ઔલાદ કો ફકર કે ખૌફ સે

خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ ؕ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ ؕ اِنَّ قَتْلَهُمْ

કત્લ મત કરો. હમ ઉન્હેં ભી રોઝી દેંગે ઔર તુમ્હેં ભી. યકીનન ઉન કા કત્લ

كَانَ خِطْاً كَبِيْرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰٓى اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً ؕ

બહોત બડા ગુનાહ હૈ. ઔર ઝિના કે કરીબ મત જાઓ, યકીનન વો બેહયાઈ હૈ.

وَسَآءَ سَبِيْلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ

ઔર બુરા રાસ્તા હૈ. ઔર ઉસ જાન કો કત્લ મત કરો જિસ કો અલ્લાહ ને હરામ કરાર દિયા

اِلَّا بِالْحَقِّ ؕ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُوْمًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهٖ

મગર હક કી વજહ સે. ઔર જિસે મઝલૂમ કત્લ કિયા જાએ તો હમ ને ઉસ કે વારિસ કો ઈખ્તિયાર

سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفْ فِّي الْقَتْلِ ؕ اِنَّهٗ كَانَ مَنْصُوْرًا ﴿٣٣﴾

દિયા હૈ, ઈસ લિયે વો કત્લ મેં ઝયાદતી ન કરે. ઈસ લિયે કે ઉસ કી નુસ્રત કી ગઈ હૈ.

وَلَا تَقْرَبُوْا مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ

ઔર યતીમ કે માલ કે કરીબ મત જાઓ મગર ઉસ તરીકે સે જો બેહતર હો,

حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهٗ ۪ وَاَوْفُوْا بِالْعَهْدِ ۚ اِنَّ الْعَهْدَ كَانَ

યહાં તક કે વો અપની જવાની કો પહોંચ જાએ. ઔર અહદ પૂરા કરો. ઈસ લિયે કે અહદ કા ભી

مَسْئُوْلًا ﴿٣٤﴾ وَاَوْفُوا الْكَيْلَ اِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ

સવાલ કિયા જાએગા. ઔર પૈમાના ભર ભર કર દો જબ નાપો ઔર સીધી તરાઝૂ સે

الْمُسْتَقِيْمِ ؕ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّ اَحْسَنُ تَاْوِيْلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ

વઝન કરો. યે બેહતર હૈ ઔર અન્જામ કે ઐતેબાર સે અચ્છા હૈ. ઔર ઉસ કે પીછે

مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ؕ اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ

મત પડ જિસ કા તુજે ઈલ્મ નહીં. ઈસ લિયે કે કાન ઔર આંખેં ઔર દિલ

كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُوْلًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَمْشِ

ઈન તમામ કે મુતઅલ્લિક સવાલ કિયા જાએગા. ઔર તૂ ઝમીન મેં અકડતા

فِى الْاَرْضِ مَرَحًا ۚ اِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْاَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ

હુવા મત ચલ. ઈસ લિયે કે તૂ ઝમીન કો હરગિઝ ફાડ નહીં સકતા ઔર લમ્બા હો કર પહાડોં

الْجِبَالَ طُوْلًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهٗ عِنْدَ رَبِّكَ

(કી બરાબરી) કો હરગિઝ નહીં પહોંચ સકતા. યે સબ બુરે ખસાઈલ તેરે રબ કે નઝદીક

مَكْرُوْهًا ﴿٣٨﴾ ذٰلِكَ مِمَّآ اَوْحٰٓى اِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ ؕ

નાપસન્દ હૈં. યે હિકમત કી ઉન બાતોં મેં સે હૈ જિન કી આપ કે રબ ને આપ કી તરફ વહી કી હૈ.

وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتُلْقٰى فِىْ جَهَنَّمَ مَلُوْمًا

ઔર તૂ અલ્લાહ કે સાથ દૂસરે માબૂદ મત કરાર દે, વરના જહન્નમ મેં મલામત કિયા હુવા ધુત્કારા

مَّدْحُوْرًا ﴿٣٩﴾ اَفَاَصْفٰىكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِيْنَ وَاتَّخَذَ

હુવા ડાલ દિયા જાએગા. કયા તુમ્હારે રબ ને તુમ્હેં બેટે ચુન કર દિયે ઔર ખુદ ઉસ ને

مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ اِنَاثًا ؕ اِنَّكُمْ لَتَقُوْلُوْنَ قَوْلًا عَظِيْمًا ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ ع ٤

ફરિશ્તોં મેં સે બેટિયાં લીં? યકીનન તુમ બડી ભારી બાત કેહતે હો. યકીનન હમ ને ઈસ

صَرَّفْنَا فِىْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِيَذَّكَّرُوْا ؕ وَمَا يَزِيْدُهُمْ

કુર્આન મેં ફેર ફેર કર બયાન કિયા તાકે વો નસીહત હાસિલ કરેં. ઔર યે કુર્આન ઉન કો નહીં બળ્હાતા

اِلَّا نُفُوْرًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَّوْ كَانَ مَعَهٗٓ اٰلِهَةٌ كَمَا يَقُوْلُوْنَ

મગર નફરત મેં. આપ પૂછિયે કે અગર અલ્લાહ કે સાથ ઔર માબૂદ ભી હોતે જૈસા કે વો કેહતે હૈં

اِذًا لَّابْتَغَوْا اِلٰى ذِى الْعَرْشِ سَبِيْلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحٰنَهٗ وَ تَعٰلٰى

તબ તો વો સબ કે સબ અર્શ વાલે માબૂદ કી તરફ રાસ્તા તલાશ કરતે. અલ્લાહ પાક હૈ ઔર બરતર હૈ

عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿٤٣﴾ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ

ઉન બાતોં સે જો વો કેહતેં હૈં, બહોત ઝયાદા બરતર હૈ. ઉસ કે લિયે તો સાતોં આસ્માન ઔર ઝમીન

السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهِنَّ ؕ وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ

ઔર વો તમામ ચીઝેં જો ઉન મેં હૈં વો તસ્બીહ કરતી હૈં. ઔર કોઈ ચીઝ નહીં હૈ મગર વો અલ્લાહ કી હમ્દ કે

بِحَمْدِهٖ وَلٰكِنْ لَّا تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ

સાથ તસ્બીહ કરતી હૈ, લેકિન તુમ ઉસ કી તસ્બીહ સમજતે નહીં હો. યકીનન અલ્લાહ

حَلِيْمًا غَفُوْرًا ﴿٤٤﴾ وَاِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ

હિલ્મ વાલા, બખ્શને વાલા હૈ. ઔર જબ આપ કુર્આન પઢતે હો તો હમ આપ કે દરમિયાન

وَ بَيْنَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا ﴿٤٥﴾

ઔર ઉન લોગોં કે દરમિયાન જો આખિરત પર ઈમાન નહીં રખતે એક પોશીદા પરદા રખ દેતે હૈં.

وَّجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَفِيْٓ اٰذَانِهِمْ

ઔર હમ ને ઉન કે દિલોં પર પર્દે રખ દિયે હૈં ઈસ સે કે વો કુર્આન કો સમજેં ઔર ઉન કે કાનોં મેં ડાટ

وَقْرًا ؕ وَاِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهٗ وَلَّوْا عَلٰٓى

રખ દી હૈ. ઔર જબ આપ અપને રબ કા તન્હા કુર્આન મેં ઝિક્ર કરતે હો તો વો અપની પીઠ ફેર કર નફરત

اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُوْنَ بِهٖٓ

કરતે હુવે ભાગતે હૈં. હમ ખૂબ જાનતે હૈં ઉસ ગર્ઝ કો જિસ કે લિયે વો કાન લગા કર સુનતે હૈં

اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَاِذْ هُمْ نَجْوٰٓى اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ

જબ કે વો આપ કી તરફ કાન લગાતે હૈં ઔર જબ કે વો સરગોશી કરતે હૈં, જબ કે ઝાલિમ લોગ કેહતે હૈં કે

اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ﴿٤٧﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا

તુમ તો પીછે નહીં ચલતે મગર ઐસે શખ્સ કે જિસ પર જાદૂ કર દિયા ગયા હૈ. આપ દેખિયે કે વો આપ કે

لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ﴿٤٨﴾ ع

લિયે કૈસી મિસાલેં બયાન કરતે હૈં, ફિર વો રાસ્તે સે ભટક ગએ હૈં, ફિર રાસ્તે કી તાકત નહીં રખતે.

وَ قَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ

ઔરવો કેહતે હૈં કે કયા જબ હમ હડ્ડિયાં હો જાએંગે ઔર રેઝા રેઝા હો જાએંગે તબ હમ અઝ સરે નૌ

خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٤٩﴾ قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ﴿٥٠﴾

ઝિન્દા કિયે જાએંગે? આપ ફરમા દીજિયે કે તુમ પથ્થર બન જાઓ યા લોહા બન જાઓ. યા કોઈ મખ્લૂક

اَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِيْ صُدُوْرِكُمْ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا ؕ

બન જાઓ ઉસ મેં સે જિસ કો તુમ અપને દિલોં મે બડા સમજતે હો. ફિર ભી અનકરીબ યે લોગ કહેંગે કે હમેં

قُلِ الَّذِیْ فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ ؕ فَسَیُنْغِضُوْنَ اِلَیْكَ

દોબારા કૌન પૈદા કરેગા? આપ ફરમા દીજિયે કે વહી અલ્લાહ જિસ ને તુમ્હેં પેહલી મરતબા પૈદા કિયા. તો વો અનકરીબ

رُءُوْسَهُمْ وَ یَقُوْلُوْنَ مَتٰی هُوَ ؕ قُلْ عَسٰۤی اَنْ یَّكُوْنَ

આપ કે સામને અપને સર હિલાએંગે ઔર કહેંગે કે વો કબ હૈ? આપ ફરમા દીજિયે કે હો સકતા હૈ કે વો

قَرِیْبًا ۝۵۱ یَوْمَ یَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِیْبُوْنَ بِحَمْدِهٖ وَ تَظُنُّوْنَ

કરીબ હી હો. જિસ દિન વો તમ્હેં પુકારેગા તો તુમ અલ્લાહ કી હમ્દ કે સાથ પુકાર કો કબૂલ કર લોગે ઔર તુમ ગુમાન

اِنْ لَّبِثْتُمْ اِلَّا قَلِیْلًا ۝۵۲ وَ قُلْ لِّعِبَادِیْ یَقُوْلُوا الَّتِیْ ع ۵

કરોગે કે તુમ (કબ્ર મેં) નહીં ઠેહરે મગર બહોત થોડા. ઔર મેરે બન્દોં સે કેહ દીજિયે કે વો કહેં વો બાત જો

هِیَ اَحْسَنُ ؕ اِنَّ الشَّیْطٰنَ یَنْزَغُ بَیْنَهُمْ ؕ اِنَّ الشَّیْطٰنَ

અચ્છી હો. યકીનન શયતાન ઉન કે દરમિયાન જઘડા ડાલતા હૈ. યકીનન શયતાન

كَانَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِیْنًا ۝۵۳ رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِكُمْ ؕ

ઇન્સાન કા ખુલા દુશમન હૈ. તુમ્હારા રબ તુમ્હેં ખૂબ જાનતા હૈ. અગર

اِنْ یَّشَاْ یَرْحَمْكُمْ اَوْ اِنْ یَّشَاْ یُعَذِّبْكُمْ ؕ وَمَاۤ اَرْسَلْنٰكَ

વો ચાહે તો તુમ પર રહમ કરે યા અગર ચાહે તો તુમ્હેં અઝાબ દે. ઔર હમ ને આપ કો ઉન પર નિગરાં

عَلَیْهِمْ وَكِیْلًا ۝۵۴ وَ رَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ فِی السَّمٰوٰتِ

બના કર નહીં ભેજા. ઔર આપ કા રબ ખૂબ જાનતા હૈ ઉન કો જો આસ્માનોં મેં હૈં

وَالْاَرْضِ ؕ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِیّٖنَ عَلٰی بَعْضٍ

ઔર જો ઝમીન મેં હૈં. યકીનન હમ ને અમ્બિયા મેં સે બાઝ કો બાઝ પર ફઝીલત દી ઔર

وَّاٰتَیْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ۝۵۵ قُلِ ادْعُوا الَّذِیْنَ زَعَمْتُمْ

હમ ને દાવૂદ (અલૈહિસ્સલામ) કો ઝબૂર દી. આપ ફરમા દીજિયે કે પુકારો ઉન કો જિન કો તુમ અલ્લાહ કે સિવા (માબૂદ)

مِّنْ دُوْنِهٖ فَلَا یَمْلِكُوْنَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِیْلًا ۝۵۶

સમજતે હો, ફિર વો તુમ સે ઝરર દૂર કરને કે માલિક નહીં હૈં ઔર ન ઝરર તબદીલ કરને કે માલિક હૈં.

اُولٰٓئِكَ الَّذِیْنَ یَدْعُوْنَ یَبْتَغُوْنَ اِلٰی رَبِّهِمُ

જિન કો પુકારતે હૈં યે કુફ્ફાર વો ખુદ અપને રબ કી તરફ વસીલા તલાશ કરતે

الْوَسِیْلَةَ اَیُّهُمْ اَقْرَبُ وَ یَرْجُوْنَ رَحْمَتَهٗ وَ یَخَافُوْنَ

હૈં કે ઉન મેં કૌન ઝયાદા મુકર્રબ હૈ ઔર વો ઉસ કી રહમત કે ઉમ્મીદવાર હૈં ઔર ઉસ કે અઝાબ સે

عَذَابَهٗ ؕ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُوْرًا ﴿۵۷﴾ وَاِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ

ડરતે હૈં. યકીનન તેરે રબ કા અઝાબ ડરને કી ચીઝ હૈ. ઔર કોઈ બસ્તી નહીં

اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوْهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اَوْ مُعَذِّبُوْهَا

મગર હમ ઉસ કો કયામત કે દિન સે પેહલે હલાક કરને વાલે હૈં યા ઉસે હમ સખ્ત અઝાબ

عَذَابًا شَدِيْدًا ؕ كَانَ ذٰلِكَ فِى الْكِتٰبِ مَسْطُوْرًا ﴿۵۸﴾

દેને વાલે હૈં. યે કિતાબ મેં લિખા હુવા હૈ.

وَمَا مَنَعَنَاۤ اَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ اِلَّاۤ اَنْ كَذَّبَ بِهَا

ઔર હમેં માનેઅ નહીં હુવા ઈસ સે કે હમ મોઅજિઝાત ભેજેં મગર યે કે ઉસ કો પેહલોં ને જુઠલાયા.

الْاَوَّلُوْنَ ؕ وَاٰتَيْنَا ثَمُوْدَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوْا بِهَا ؕ

ઔર હમ ને કૌમે સમૂદ કો નـــاقة (ઊંટની) દી જો રોશન મોઅજિઝા થી, ફિર ભી ઉન્હોં ને ઉસ કે સાથ ઝુલ્મ કિયા.

وَمَا نُرْسِلُ بِالْاٰيٰتِ اِلَّا تَخْوِيْفًا ﴿۵۹﴾ وَاِذْ قُلْنَا لَكَ

ઔર હમ મોઅજિઝાત નહીં ભેજતે મગર ડરાને કે લિયે. ઔર જબ હમ આપ સે કેહતે હૈં કે યકીનન

اِنَّ رَبَّكَ اَحَاطَ بِالنَّاسِ ؕ وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِىْۤ اَرَيْنٰكَ

આપ કે રબ ને ઉન લોગોં કા ઈહાતા કર રખા હૈ. ઔર બેદારી મેં જો મન્ઝર આપ કો હમ ને દિખાયા ઉસે હમ ને નહીં બનાયા

اِلَّا فِتْنَةً لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ فِى الْقُرْاٰنِ ؕ

મગર ઉન લોગોં કે લિયે ફિત્ના (ઈમ્તિહાન) ઔર ઉસ દરખ્ત કો ભી જિસ પર કુર્આન મેં લાનત કી ગઈ હૈ.

وَنُخَوِّفُهُمْ ۙ فَمَا يَزِيْدُهُمْ اِلَّا طُغْيَانًا كَبِيْرًا ﴿۶۰﴾ وَاِذْ قُلْنَا ع ١٢

ઔર હમ ઉન્હેં ડરાતે હૈં, ફિર યે ઉન કો નહીં બઢાતા મગર બડી સરકશી મેં. ઔર જબ હમ ને ફરિશ્તોં સે

لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْۤا اِلَّاۤ اِبْلِيْسَ ؕ قَالَ

કહા કે આદમ (અલૈહિસ્સલામ) કો સજદા કરો, તો સિવાએ ઈબ્લીસ કે ઉન તમામ ને સજદા કિયા. ઈબ્લીસ ને કહા

ءَاَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا ﴿۶۱﴾ قَالَ اَرَءَيْتَكَ هٰذَا الَّذِىْ

કયા મૈં સજદા કરૂં ઉસ કો જિસે આપ ને મિટ્ટી સે બનાયા હૈ? ઈબ્લીસ ને કહા ભલા દેખ! યે ઈન્સાન

كَرَّمْتَ عَلَىَّ ۫ لَئِنْ اَخَّرْتَنِ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَاَحْتَنِكَنَّ

જિસે તૂ ને મુજ સે બળ્હા દિયા, અગર તૂ મુજે કયામત કે દિન તક મોહલત દે તો મૈં ઉસ કી

ذُرِّيَّتَهٗۤ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿۶۲﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ

ઔલાદ કો ગુમરાહ કર દૂં સિવાએ ચન્દ લોગોં કે. અલ્લાહ ને ફરમાયા કે તૂ જા! ફિર જો ઉન મેં સે તેરે

فَاِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُوْرًا ﴿٦٣﴾ وَاسْتَفْزِزْ مَنِ

પીછે ચલેગા તો જહન્નમ તુમ્હારી પૂરી પૂરી સઝા હૈ. ઔર તૂ ડરા ઉન મેં સે

اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَاَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ

જિસ પર તૂ તાકત રખ સકે તેરી આવાઝ કે ઝરિયે ઔર તૂ ઉન પર ખીંચ કર લા તેરી સવાર ફૌજ કો ઔર

وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِى الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ وَعِدْهُمْ ؕ

તેરી પયાદા ફૌજ કો ઔર તૂ ઉન કે સાથ શરીક હો જા માલોં મેં ઔર ઔલાદ મેં ઔર તૂ ઉન કો વાદા દિલા.

وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ اِلَّا غُرُوْرًا ﴿٦٤﴾ اِنَّ عِبَادِىْ لَيْسَ لَكَ

ઔર શયતાન ઉન કો વાદા નહીં દિલાતા મગર ધોકે કા. અલબત્તા મેરે બન્દોં પર તેરા કોઈ

عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ ؕ وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَكِيْلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمُ الَّذِىْ يُزْجِىْ

બસ નહીં ચલેગા. ઔર તેરા રબ કાફી કારસાઝ હૈ. તુમ્હારા રબ વો હૈ જો તુમ્હારે લિયે કશતી કો

لَكُمُ الْفُلْكَ فِى الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ ؕ اِنَّهٗ كَانَ

તેઝ ચલાતા હૈ સમન્દર મેં તાકે તુમ ઉસ કે ફઝલ કો તલાશ કરો. યકીનન વો તુમ્હારે

بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿٦٦﴾ وَاِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِى الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ

સાથ મેહરબાન હૈ. ઔર જબ તુમ્હેં ઝરર પહોંચતા હૈ સમન્દર મેં તો ખો જાતે હૈં વો જિન કો તુમ પુકારતે

تَدْعُوْنَ اِلَّآ اِيَّاهُ ۚ فَلَمَّا نَجّٰىكُمْ اِلَى الْبَرِّ اَعْرَضْتُمْ ؕ

હો સિવાએ અલ્લાહ કે. ફિર જબ વો તુમ્હેં બચા કર લે આતા હૈ ખુશકી તક તો તુમ ઐરાઝ કરતે હો.

وَكَانَ الْاِنْسَانُ كَفُوْرًا ﴿٦٧﴾ اَفَاَمِنْتُمْ اَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ

ઔર ઈન્સાન બહોત નાશુકરા હૈ. ક્યા તુમ મામૂન હો ગએ ઈસ સે કે વો તુમ્હારે સાથ ખુશકી કે કિનારે કો ઝમીન

الْبَرِّ اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ

મેં ધંસા દે યા તુમ્હારે ઉપર તેઝ હવા કો છોડ દે? ફિર તુમ અપને લિયે કોઈ કારસાઝ ભી

وَكِيْلًا ﴿٦٨﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ اَنْ يُّعِيْدَكُمْ فِيْهِ تَارَةً اُخْرٰى

ન પાઓ. યા તુમ મામૂન હો ગએ ઈસ સે કે વો તુમ્હેં દૂસરી મરતબા ઉસ મેં લૌટા દે,

فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيْحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ

ફિર તુમ પર તૂફાની હવા છોડ દે, ફિર વો તુમ્હેં ગર્ક કર દે તુમ્હારી નાશુકરી કી વજહ સે.

ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهٖ تَبِيْعًا ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا

ફિર તુમ અપને લિયે ઉસ પર કોઈ હમારા પીછા કરને વાલા ભી ન પાઓ? યકીનન હમ ને

بَنِیْٓ اٰدَمَ وَ حَمَلْنٰهُمْ فِی الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ

ઈન્સાન કો ઈઝઝત દી ઔર હમ ને ઉન્હેં સવારી દી ખુશકી ઔર સમન્દર મેં ઔર હમ ને ઉન્હેં રોઝી દી

مِّنَ الطَّیِّبٰتِ وَ فَضَّلْنٰهُمْ عَلٰی كَثِیْرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا

ઉમ્દા ચીઝોં કી ઔર હમ ને ઉન્હેં અપની મખ્લૂક મેં સે બહોત સી મખ્લૂક પર

تَفْضِیْلًا ﴿٧٠﴾ یَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍۭ بِاِمَامِهِمْ ۚ فَمَنْ ع ٧

ફઝીલત દી. જિસ દિન હમ તમામ ઈન્સાનોં કો ઉન કે પેશવા કે સાથ બુલાએંગે. ફિર જિસ કા

اُوْتِیَ كِتٰبَهٗ بِیَمِیْنِهٖ فَاُولٰٓئِكَ یَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ

નામએ આમાલ ઉસ કે દાએં હાથ મેં દિયા જાએગા તો વો અપને આમાલનામે પઢેંગે ઔર ઉન

وَلَا یُظْلَمُوْنَ فَتِیْلًا ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فِیْ هٰذِهٖۤ اَعْمٰی فَهُوَ

પર ખજૂર કી ગુઠલી કે તાગે કે બરાબર ભી ઝુલ્મ નહીં કિયા જાએગા. ઔર જો ઈસ દુન્યા મેં અન્ધા હોગા તો વો

فِی الْاٰخِرَةِ اَعْمٰی وَاَضَلُّ سَبِیْلًا ﴿٧٢﴾ وَاِنْ كَادُوْا لَیَفْتِنُوْنَكَ

આખિરત મેંભી અન્ધા હોગા ઔર ઝ્યાદા રાસ્તા ભટકા હુવા હોગા. ઔર યકીનન વો કરીબ થે કે આપ કો ફિત્ને મેંમુબતલા કર

عَنِ الَّذِیْٓ اَوْحَیْنَآ اِلَیْكَ لِتَفْتَرِیَ عَلَیْنَا غَیْرَهٗ ۖ

દેં ઉસ કુર્આન કી તરફ સે જિસે હમ ને આપ કી તરફ વહી કી તાકે ઉસ કે અલાવા કો આપ હમ પર ઘડ લેં.

وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِیْلًا ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَاۤ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ

ઔર તબ તો વો આપ કો દોસ્ત બના લેતે. ઔર અગર યે બાત ન હોતી કે હમ ને આપ કો સાબિતકદમ રખા હૈ તો યકીનન આપ

تَرْكَنُ اِلَیْهِمْ شَیْـًٔا قَلِیْلًا ﴿٧٤﴾ اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ

ઉન કી તરફ થોડા સા માઈલ હો જાતે. તબ તો હમ આપ કો દુન્યવી ઝિન્દગી મેં દુગના અઝાબ

الْحَیٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَیْنَا نَصِیْرًا ﴿٧٥﴾

ચખાતે ઔર મરને કે બાદ કા દુગના અઝાબ ચખાતે, ફિર આપ અપને લિયે હમારે ખિલાફ કોઈ મદદગાર ભી

وَاِنْ كَادُوْا لَیَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِیُخْرِجُوْكَ

ન પાતે. ઔર યકીનન યે કરીબ થે કે આપ કો ડરા ઘબરા કર નિકાલ દેં ઈસ સરઝમીન

مِنْهَا وَاِذًا لَّا یَلْبَثُوْنَ خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِیْلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ

સે. ઔર તબ તો વો આપ કે પીછે ન ઠેહેર પાતે મગર થોડા. યહી દસ્તૂર

مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا

ઉન કા ભી રહા જિન કો હમ ને આપ સે પેહલે રસૂલ બના કર ભેજા. ઔર આપ હમારે દસ્તૂર મેં તબદીલી

تَحْوِيْلًا ﴿٧٨﴾ اَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوْكِ الشَّمْسِ اِلٰى غَسَقِ الَّيْلِ

નહીં પાએંગે. આપ નમાઝ કાઇમ કીજિયે સૂરજ ઢલને કે વકત સે લે કર રાત કી તારીકી તક

وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ ؕ اِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُوْدًا ﴿٧٩﴾

ઔર ફજર મેં કુર્આન પઢને કો કાઇમ કીજિયે. યકીનન ફજર કી કિરાઅત મેં ફરિશ્તોં કી હાઝરી હોતી હૈ.

وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهٖ نَافِلَةً لَّكَ ۖ عَسٰۤى اَنْ يَّبْعَثَكَ

ઔર રાત કે કિસી વકત મેં તહજ્જુદ પઢિયે, યે આપ કે લિયે ઝાઇદ હૈ. હો સકતા હૈ કે આપ કો

رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُوْدًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَّبِّ اَدْخِلْنِيْ مُدْخَلَ

આપ કા રબ મકામે મહમૂદ મેં પહોંચાએ. ઔર આપ યૂં કહિયે કે એ મેરે રબ! તૂ મુજે દાખિલ કર સચ્ચા

صِدْقٍ وَّاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ وَّاجْعَلْ لِّيْ

દાખિલ કરના ઔર મુજે નિકાલ સચ્ચા નિકાલના ઔર તૂ મેરે લિયે અપની તરફ સે

مِنْ لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيْرًا ﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ

મદદગાર કુવ્વત અતા ફરમા. ઔર આપ કહિયે કે હક આ ગયા ઔર બાતિલ

الْبَاطِلُ ؕ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوْقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ

મિટ ગયા. યકીનન બાતિલ મિટને હી વાલા થા. ઔર હમ કુર્આન મેં સે

مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ وَّ رَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ۙ وَلَا يَزِيْدُ

વો ઉતારતે હૈં જો ઈમાન વાલોં કે લિયે શિફા હૈ ઔર રહમત હૈ. ઔર યે ઝાલિમોં કો

الظّٰلِمِيْنَ اِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَاِذَاۤ اَنْعَمْنَا عَلَى الْاِنْسَانِ

નહીં બઢાતા મગર ખસારે મેં. ઔર જબ હમ ઈન્સાન પર ઈન્આમ કરતે હૈં તો વો ઐરાઝ

اَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِهٖ ۚ وَاِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَـُٔوْسًا ﴿٨٣﴾

કરતા હૈ ઔર અપના પેહલૂ દૂર હટાતા હૈ. ઔર જબ ઉસે તકલીફ પહોંચતી હૈ તો માયૂસ હો જાતા હૈ.

قُلْ كُلٌّ يَّعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهٖ ؕ فَرَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَنْ

આપ ફરમા દીજિયે કે સબ કે સબ અમલ અપને તરીકે પર કર રહે હૈં. ફિર આપ કા રબ ખૂબ જાનતા હૈ ઉસે જો

هُوَ اَهْدٰى سَبِيْلًا ﴿٨٤﴾ وَ يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الرُّوْحِ ؕ قُلِ

ઝયાદા સીધે રાસ્તે વાલા હૈ. ઔર યે આપ સે રૂહ કે મુતઅલ્લિક પૂછતે હૈં. આપ ફરમા દીજિયે કે

الرُّوْحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّيْ وَمَاۤ اُوْتِيْتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٨٥﴾

રૂહ મેરે રબ કે હુકમ સે હૈ. ઔર તુમ્હેં ઈલ્મ નહીં દિયા ગયા મગર થોડા સા.

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِیْٓ اَوْحَیْنَآ اِلَیْكَ ثُمَّ

ઔર અગર હમ ચાહેં તો સલ્બ કર લેં જો હમ ને આપ કી તરફ વહી કી હૈ, ફિર આપ

لَا تَجِدُ لَكَ بِهٖ عَلَیْنَا وَكِیْلًا ﴿٨٦﴾ اِلَّا رَحْمَةً

અપને લિયે ઉસ કે (વાપસ લાને કે) લિયે હમારે ખિલાફ કોઈ કારસાઝ ભી ન પાઓ. મગર આપ કે રબ કી રહમત

مِّنْ رَّبِّكَ ؕ اِنَّ فَضْلَهٗ كَانَ عَلَیْكَ كَبِیْرًا ﴿٨٧﴾ قُلْ

કી વજહ સે (સલ્બ નહીં કિયા). યકીનન ઉસ કા ફઝ્લ આપ પર બહોત ઝ્યાદા હૈ. આપ ફરમા દીજિયે કે

لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلٰٓی اَنْ یَّاْتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا

અગર તમામ ઇન્સાન ઔર જિન્નાત જમા હો જાએં ઇસ પર કે ઇસ જૈસા કુર્આન

الْقُرْاٰنِ لَا یَاْتُوْنَ بِمِثْلِهٖ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ

લે આએં, તબ ભી ઇસ જૈસા કુર્આન નહીં લા સકતે અગરચે ઉન મેં સે એક દૂસરે કે મદદગાર

ظَهِیْرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِیْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ

બન જાએં. યકીનન હમ ને ઇન્સાનોં કે લિયે ઇસ કુર્આન મેં હર મિસાલ કો

مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۚ فَاَبٰٓی اَكْثَرُ النَّاسِ اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٨٩﴾

ફેર ફેર કર બયાન કિયા. ફિર ભી ઇન્સાનોં કી અકસરીય્યત ને ઇન્કાર કિયા, મગર કુફ્ર મેં (બળ્હતે ગએ).

وَقَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰی تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْاَرْضِ

ઔર કહા કે હમ હરગિઝ આપ પર ઈમાન નહીં લાએંગે યહાં તક કે આપ હમારે લિયે ઇસ ઝમીન

یَنْۢبُوْعًا ﴿٩٠﴾ اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِیْلٍ وَّعِنَبٍ

મેં ચશમા જારી કર દેં. યા આપ કે લિયે ખજૂર ઔર અંગૂર કા બાગ હો,

فَتُفَجِّرَ الْاَنْهٰرَ خِلٰلَهَا تَفْجِیْرًا ﴿٩١﴾ اَوْ تُسْقِطَ السَّمَآءَ

ફિર ઉસ કે દરમિયાન મેં આપ નેહરેં જારી કર દેં. યા આપ આસ્માન હમ પર ટુકડે ટુકડે કર કે ગિરા દેં

كَمَا زَعَمْتَ عَلَیْنَا كِسَفًا اَوْ تَاْتِیَ بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ

જૈસા કે આપ દાવા કરતે હૈં યા અલ્લાહ ઔર ફરિશ્તોં કો આમને સામને

قَبِیْلًا ﴿٩٢﴾ اَوْ یَكُوْنَ لَكَ بَیْتٌ مِّنْ زُخْرُفٍ اَوْ تَرْقٰی

લે આએં. યા આપ કે લિયે સોને કા મકાન હો યા આપ આસ્માન

فِی السَّمَآءِ ؕ وَلَنْ نُّؤْمِنَ لِرُقِیِّكَ حَتّٰی تُنَزِّلَ عَلَیْنَا

મેં ચળ્હ જાએં ઔર હમ આપ કે ચળ્હને કો ભી હરગિઝ નહીં માનેંગે યહાં તક કે આપ હમ પર કિતાબ ઉતાર

كِتٰبًا نَّقْرَؤُهٗ ؕ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّیْ هَلْ كُنْتُ اِلَّا بَشَرًا

કર લે આએં જિસ કો હમ પઢ્હ ભી લેં. આપ ફરમા દીજિયે કે سُبْحَانَ الله (મેરા રબ પાક હૈ), મૈં

رَّسُوْلًا ﴿٩٣﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ یُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ ع ١٠

તો નહી હૂં મગર એક ભેજા હુવા ઈન્સાન. ઔર ઈન્સાનોં કો ઈમાન લાને સે માનેઅ નહી હુઈ જબ ઉન કે પાસ

الْهُدٰٓی اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اَبَعَثَ اللّٰهُ بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٤﴾ قُلْ

હિદાયત આઈ મગર યે બાત કે ઉન્હોં ને કહા કયા અલ્લાહ ને એક બશર કો રસૂલ બના કર ભેજા? આપ

لَّوْ كَانَ فِی الْاَرْضِ مَلٰٓئِكَةٌ یَّمْشُوْنَ مُطْمَئِنِّیْنَ

ફરમા દીજિયે કે અગર ઝમીન મેં ફરિશ્તે ચલતે હોતે ઈત્મિનાન સે

لَنَزَّلْنَا عَلَیْهِمْ مِّنَ السَّمَآءِ مَلَكًا رَّسُوْلًا ﴿٩٥﴾ قُلْ كَفٰی

તો હમ ઉન પર આસ્માન સે ફરિશ્તા રસૂલ બના કર ઉતારતે. આપ ફરમા દીજિયે કે અલ્લાહ

بِاللّٰهِ شَهِیْدًۢا بَیْنِیْ وَ بَیْنَكُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ بِعِبَادِهٖ

મેરે ઔર તુમ્હારે દરમિયાન કાફી ગવાહ હૈ. યકીનન વો અપને બન્દોં કી ખબર રખને વાલા,

خَبِیْرًۢا بَصِیْرًا ﴿٩٦﴾ وَمَنْ یَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۚ وَمَنْ

દેખને વાલા હૈ. ઔર જિસ કો અલ્લાહ હિદાયત દે વો હિદાયતયાફતા હૈ. ઔર જિસે અલ્લાહ

یُّضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ اَوْلِیَآءَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ وَنَحْشُرُهُمْ

ગુમરાહ કર દે તો આપ ઉન કે લિયે અલ્લાહ કે અલાવા કોઈ હિમાયતી હરગિઝ નહી પાએંગે. ઔર હમ ઉન્હેં કયામત

یَوْمَ الْقِیٰمَةِ عَلٰی وُجُوْهِهِمْ عُمْیًا وَّبُكْمًا وَّصُمًّا ؕ مَاْوٰىهُمْ

કે દિન ઉન કે ચેહરોં કે બલ ચલા કર અન્ધા, ગૂંગા ઔર બેહરા હોને કી હાલત મેં ઈકટ્ટા કરેંગે. ઉન કા ઠિકાના

جَهَنَّمُ ؕ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنٰهُمْ سَعِیْرًا ﴿٩٧﴾ ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ النصف

જહન્નમ હૈ. જો અગર ઝરા ઠંડી હોગી હમ ઉસે ઉન કે લિયે ઔર ઝયાદા ભડકાએંગે. યે ઉન કી સઝા હૈ ઈસ વજહ સે

بِاَنَّهُمْ كَفَرُوْا بِاٰیٰتِنَا وَ قَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّرُفَاتًا

કે ઉન્હોં ને કુફ્ર કિયા હમારી આયતોં કે સાથ ઔર ઉન્હોં ને કહા કે કયા જબ હમ હડ્ડિયાં હો જાએંગે ઔર રેઝા

ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِیْدًا ﴿٩٨﴾ اَوَلَمْ یَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ

રેઝા હો જાએંગે, તબ ફિર નએ સિરે સે પૈદા કિયે જાએંગે? કયા ઉન્હોં ને દેખા નહી કે અલ્લાહ ને

الَّذِیْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ عَلٰٓی اَنْ یَّخْلُقَ

આસ્માનોં ઔર ઝમીન કો પૈદા કિયા, વો કાદિર હૈ ઈસ પર કે ઉન કે જૈસે પૈદા કરે

مِثۡلَهُمۡ وَجَعَلَ لَهُمۡ اَجَلًا لَّا رَيۡبَ فِيۡهِ ؕ فَاَبَى الظّٰلِمُوۡنَ

ઔર અલ્લાહ ને ઉન કે લિયે એક આખિરી મુદત મુકર્રર કર દી હૈ જિસ મેં શક નહી. ફિર ભી ઝાલિમ લોગ ઈન્કાર

اِلَّا كُفُوۡرًا ﴿۹۹﴾ قُلۡ لَّوۡ اَنۡتُمۡ تَمۡلِكُوۡنَ خَزَآئِنَ رَحۡمَةِ رَبِّىۡۤ

કરતે હૈં મગર કુફ્ર મેં (બળ્હતે હૈં). આપ ફરમા દીજિયે કે અગર તુમ માલિક હોતે મેરે રબ કી રહમત કે ખઝાનોં કે

ع ٧ اِذًا لَّاَمۡسَكۡتُمۡ خَشۡيَةَ الۡاِنۡفَاقِ ؕ وَكَانَ الۡاِنۡسَانُ قَتُوۡرًا ﴿۱۰۰﴾

તબ તો તુમ ખર્ચ હો જાને કે ખૌફ સે રોક લેતે. ઔર ઈન્સાન બડા બખીલ વાકેઅ હુવા હૈ.

وَلَقَدۡ اٰتَيۡنَا مُوۡسٰى تِسۡعَ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ فَسۡـَٔلۡ بَنِىۡۤ اِسۡرَآءِيۡلَ

યકીનન હમ ને મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) કો નૌ મોઅજિઝાત દિયે, ફિર આપ બની ઈસ્રાઈલ સે પૂછિયે

اِذۡ جَآءَهُمۡ فَقَالَ لَهٗ فِرۡعَوۡنُ اِنِّىۡ لَاَظُنُّكَ يٰمُوۡسٰى

જબ મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ઉન કે પાસ આયે તો ફિરઔન ને મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) સે કહા કે યકીનન મૈં તુમ્હેં એ મૂસા!

مَسۡحُوۡرًا ﴿۱۰۱﴾ قَالَ لَقَدۡ عَلِمۡتَ مَاۤ اَنۡزَلَ هٰٓؤُلَاۤءِ اِلَّا رَبُّ

જાદૂ કિયા હુવા ગુમાન કરતા હૂં. મૂસા (અલૈહિસ્સલામ)ને ફરમાયા કે યકીનન તૂ જાનતા હૈ કે ઉન કો નહી ઉતારા મગર

السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ بَصَآئِرَ ۚ وَاِنِّىۡ لَاَظُنُّكَ يٰفِرۡعَوۡنُ

આસ્માનોં ઔર ઝમીન કે રબ ને આંખેં ખોલ દેને વાલે (દલાઈલ) બના કર. ઔર યકીનન મૈં તુજે એ ફિરઔન! હલાક હોને વાલા

مَثۡبُوۡرًا ﴿۱۰۲﴾ فَاَرَادَ اَنۡ يَّسۡتَفِزَّهُمۡ مِّنَ الۡاَرۡضِ فَاَغۡرَقۡنٰهُ

ગુમાન કર રહા હૂં. ફિર ફિરઔન ને ચાહા કે ઉન કો ઈસ મુલ્ક સે પરેશાન કર કે નિકાલ દે, તો હમ ને ફિરઓન ઔર ઉન

وَمَنۡ مَّعَهٗ جَمِيۡعًا ۙ ﴿۱۰۳﴾ وَّقُلۡنَا مِنۡۢ بَعۡدِهٖ لِبَنِىۡۤ اِسۡرَآءِيۡلَ

તમામ કો જો ફિરઔન કે સાથ થે સબ કો ગર્ક કર દિયા. ઔર હમ ને ઈસ કે બાદ બની ઈસ્રાઈલ સે કહા કે

اسۡكُنُوا الۡاَرۡضَ فَاِذَا جَآءَ وَعۡدُ الۡاٰخِرَةِ جِئۡنَا بِكُمۡ لَفِيۡفًا ؕ ﴿۱۰۴﴾

ઈસ મુલ્ક મેં રહો. ફિર જબ આખિરત કા વાદા આએગા તો હમ તુમ્હેં સમેટ કર લે આએંગે.

وَبِالۡحَـقِّ اَنۡزَلۡنٰهُ وَبِالۡحَـقِّ نَزَلَ ؕ وَمَاۤ اَرۡسَلۡنٰكَ اِلَّا مُبَشِّرًا

ઔર હક હી કે સાથ હમ ને ઉસ કો ઉતારા ઔર હક હી કે સાથ વો ઉતરા. ઔર હમ ને આપ કો રસૂલ બના કર નહી ભેજા મગર બશારત

وقف لازم وَّنَذِيۡرًا ۘ ﴿۱۰۵﴾ وَقُرۡاٰنًا فَرَقۡنٰهُ لِتَقۡرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ

દેને વાલા ઔર ડરાને વાલા બના કર. ઔર કુર્આન કો હમ ને અલગ અલગ કર કે ઉતારા તાકે આપ ઈન્સાનોં કે સામને ઉસ

عَلٰى مُكۡثٍ وَّنَزَّلۡنٰهُ تَنۡزِيۡلًا ﴿۱۰۶﴾ قُلۡ اٰمِنُوۡا بِهٖۤ اَوۡ لَا تُؤۡمِنُوۡا ؕ

કો પળ્હેં ઠેહેર ઠેહેર કર ઔર હમ ને ઈસ કો થોડા થોડા ઉતારા હૈ. આપ ફરમા દીજિયે કે તુમ ઉસ પર ઈમાન લાઓ યા ઈમાન ન લાઓ.

اِنَّ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖٓ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ

યકીનન વો જિન્હેં ઈલ્મ દિયા ગયા ઈસ સે પેહલે, ઉન પર તો જબ યે તિલાવત કિયા જાતા હૈ

يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَّيَقُوْلُوْنَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ

તો વો અપની ઠોડિયોં કે બલ સજદે મેં ગિર જાતે હૈં. ઔર કેહતે હૈં કે હમારા રબ પાક હૈ,

اِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُوْلًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ

યકીનન હમારે રબ કા વાદા અલબત્તા પૂરા હો કર રહા. ઔર વો ઠોડિયોં કે બલ ગિર જાતે હૈં

يَبْكُوْنَ وَيَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ﴿١٠٩﴾ السجدة قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ ۴

રોતે હુવે ઔર યે ઉન કે ખુશૂઅ કો ઔર ઝયાદા કરતા હૈ. આપ ફરમા દીજિયે કે તુમ અલ્લાહ કો પુકારો

اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ ؕ اَيًّا مَّا تَدْعُوْا فَلَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ۚ

યા રહમાન કો પુકારો, જૌનસે કો ભી તુમ પુકારો તો ઉસ કે લિયે સબ સે અચ્છે નામ હૈં.

وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ

ઔર આપ અપની નમાઝ મેં ન ઝયાદા ઝોર સે પઢિયે ઔર ન બિલ્કુલ આહિસ્તા પઢિયે ઔર ઉસ કે

ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَمْ يَتَّخِذْ

દરમિયાન રાસ્તા ઇખ્તિયાર કીજિયે. ઔર આપ ફરમા દીજિયે કે તમામ તારીફેં ઉસ અલ્લાહ

وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ

કે લિયે હૈં જો ન ઔલાદ રખતા હૈ ઔર ન ઉસ કા કોઈ શરીક હૈ સલ્તનત મેં ઔર ન કોઈ

لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَ كَبِّرْهُ تَكْبِيْرًا ﴿١١١﴾ ع ۱۲

ઉસ કા કમઝોરી કી વજહ સે મદદગાર હૈ ઔર ઉસી કી આપ ખૂબ બડાઈ બયાન કીજિયે.

(١٨) سُوْرَةُ الْكَهْفِ مَكِّيَّةٌ (٦٩) اٰيَاتُهَا ١١٠ رُكُوْعَاتُهَا ١٢

ઔર ૧૨ રુકૂઅ હૈં સૂરએ કહફ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઈસ મેં ૧૧૦ આયતેં હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

પઢતા હૂં અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتٰبَ

તમામ તારીફેં ઉસ અલ્લાહ કે લિયે હૈં જિસ ને અપને બન્દે પર યે કિતાબ ઉતારી

وَلَمْ يَجْعَلْ لَّهٗ عِوَجًا ﴿١﴾ قَيِّمًا لِّيُنْذِرَ بَاْسًا شَدِيْدًا مِّنْ

ઔર ઉસ મેં કોઈ કજી નહીં રખી. (ઈસ કિતાબ કો ઉતારા) તસ્દીક કરને વાલા બના કર તાકે ડરાએ સખ્ત અઝાબ

لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ الصّٰلِحٰتِ

સે અલ્લાહ કી તરફ સે ઔર ઈમાન વાલોં કો બશારત દે જો આમાલે સાલેહા કરતે હૈં

اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا حَسَنًا ۙ﴿٢﴾ مَّاكِثِيْنَ فِيْهِ اَبَدًا ۙ﴿٣﴾

ઈસ બાત કી કે ઉન કે લિયે અચ્છા સવાબ હૈ. જિસ મેં વો હમેશા ઠેહરેંગે.

وَّيُنْذِرَ الَّذِيْنَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا ۗ﴿٤﴾ مَا لَهُمْ بِهٖ

ઔર ડરાએ ઉન કો જો યૂં કેહતે હૈં કે અલ્લાહ ને ઔલાદ બનાઈ હૈ. ઉન કે પાસ ઔર ઉન

مِنْ عِلْمٍ وَّلَا لِاٰبَآئِهِمْ ؕ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ

કે બાપ દાદા કે પાસ ઈસ પર કોઈ દલીલ નહીં. બહોત બડા કલિમા હૈ જો ઉન કે

مِنْ اَفْوَاهِهِمْ ؕ اِنْ يَّقُوْلُوْنَ اِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ

મુંહ સે નિકલતા હૈ. વો સિર્ફ જૂઠ કેહતે હૈં. ફિર શાયદ આપ અપની જાન

نَّفْسَكَ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ اِنْ لَّمْ يُؤْمِنُوْا بِهٰذَا الْحَدِيْثِ

નિકાલ દેંગે ઉન કે પીછે અફસોસ કે મારે અગર વો ઈસ કુર્આન પર ઈમાન નહીં

اَسَفًا ﴿٦﴾ اِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْاَرْضِ زِيْنَةً لَّهَا

લાતે. યકીનન હમ ને ઉસે જો ઝમીન કે ઉપર હૈ ઝમીન કી ઝીનત બનાયા હૈ તાકે હમ

لِنَبْلُوَهُمْ اَيُّهُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ﴿٧﴾ وَاِنَّا لَجٰعِلُوْنَ

ઉન્હેં આઝમાએં કે કૌન ઉન મેં સે અચ્છા અમલ કરને વાલા હૈ. ઔર યકીનન હમ ઉસ કો જો ઝમીન કે

مَا عَلَيْهَا صَعِيْدًا جُرُزًا ۭ﴿٨﴾ اَمْ حَسِبْتَ اَنَّ اَصْحٰبَ الْكَهْفِ

ઉપર હૈ સાફ ચટયલ મૈદાન બના કર છોડને વાલે હૈં. ક્યા આપ ને ગુમાન કિયા કે અસ્હાબે કહ્ફ (ગાર વાલે)

وَالرَّقِيْمِ ۙ كَانُوْا مِنْ اٰيٰتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾ اِذْ اَوَى الْفِتْيَةُ

ઔર તખ્તી વાલે વો હમારી અજીબ નિશાનિયોં મે સે થે? જબ કે ચન્દ નૌજવાનોં ને

اِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوْا رَبَّنَآ اٰتِنَا مِنْ لَّدُنْكَ

ગાર મેં પનાહ લી, ઔર ઉન્હોં ને કહા કે એ હમારે રબ! તૂ હમેં અપની તરફ સે રહમત

رَحْمَةً وَّهَيِّئْ لَنَا مِنْ اَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا

અતા કર ઔર હમારે લિયે હમારે મુઆમલે મેં રહનુમાઈ મુહય્યા ફરમા. ફિર હમ

عَلٰٓى اٰذَانِهِمْ فِى الْكَهْفِ سِنِيْنَ عَدَدًا ۙ﴿١١﴾ ثُمَّ

ને ઉન કે કાનોં પર ઈસ ગાર મેં ચન્દ સાલ તક થપકી દી. ફિર હમ ને ઉન કો

بَعَثْنٰهُمْ لِنَعْلَمَ اَیُّ الْحِزْبَیْنِ اَحْصٰی لِمَا لَبِثُوْٓا

નીન્દ સે ઉઠાયા તાકે હમ માલૂમ કરેં કે કૌનસી જમાઅત અપને ઠેહેરને કી મુદ્દત કો ઝયાદા યાદ

اَمَدًا ﴿١٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَیْكَ نَبَاَهُمْ بِالْحَقِّ ؕ اِنَّهُمْ ع ١٢

રખને વાલી હૈ? હમ આપ કે સામને ઉન કા કિસ્સા તહકીક સે બયાન કરતે હૈં. યકીનન વો ચન્દ

فِتْیَةٌ اٰمَنُوْا بِرَبِّهِمْ وَ زِدْنٰهُمْ هُدًی ﴿١٣﴾ وَّ رَبَطْنَا

નૌજવાન થે જો અપને રબ પર ઈમાન લાએ થે ઔર હમ ને ઉન કો ઝયાદા હિદાયત દી થી. ઔર હમ ને ઉન કે

عَلٰی قُلُوْبِهِمْ اِذْ قَامُوْا فَقَالُوْا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوٰتِ

દિલોં કો મઝબૂત કર દિયા થા જબ વો ખડે હુવે ઔર ઉન્હોં ને કહા કે હમારા રબ આસ્માનોં ઔર ઝમીન કા

وَ الْاَرْضِ لَنْ نَّدْعُوَاْ مِنْ دُوْنِهٖۤ اِلٰهًا لَّقَدْ قُلْنَاۤ

રબ હૈ, હમ ઉસ કે અલાવા કિસી માબૂદ કો હરગિઝ નહીં પુકારેંગે, યકીનન તબ તો હમ ને

اِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هٰۤؤُلَآءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖۤ

હક સે દૂર વાલી બાત કહી. યે હમારી કૌમ હૈ જિન્હોં ને અલ્લાહ કે અલાવા કઈ માબૂદ બના

اٰلِهَةً ؕ لَوْلَا یَاْتُوْنَ عَلَیْهِمْ بِسُلْطٰنٍۢ بَیِّنٍ ؕ فَمَنْ

લિયે હૈં. ઈસ પર કોઈ રોશન દલીલ ક્યૂં નહીં લાતે? ફિર ઉસ સે

اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰی عَلَی اللّٰهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

ઝયાદા ઝાલિમ કૌન હોગા જો અલ્લાહ પર જૂઠ ઘડે. ઔર જબ

وَ اِذِ اعْتَزَلْتُمُوْهُمْ وَمَا یَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهَ فَاْوٗۤا اِلَی الْكَهْفِ

તુમ ઉન સે ઔર અલ્લાહ કે અલાવા ઉન કે માબૂદોં સે અલગ હો ગએ હો તો તુમ ગાર મેં પનાહ લો,

یَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِهٖ وَ یُهَیِّئْ لَكُمْ

તુમ્હારે લિયે તુમ્હારા રબ અપની રહમત નિછાવર કરેગા ઔર તુમ્હારે લિયે તુમ્હારે મુઆમલે મેં

مِّنْ اَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا ﴿١٦﴾ وَ تَرَی الشَّمْسَ اِذَا طَلَعَتْ تَّزٰوَرُ

આસાની મુહય્યા કરેગા. ઔર તૂ સૂરજ કો દેખેગા, જબ વો તુલૂઅ હોતા હૈ તો ઉન

عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْیَمِیْنِ وَ اِذَا غَرَبَتْ تَّقْرِضُهُمْ

કે ગાર સે દાઈ તરફ કો હટતા હૈ ઔર જબ ગુરૂબ હોતા હૈ તો ઉન કો બાઈ તરફ

ذَاتَ الشِّمَالِ وَ هُمْ فِیْ فَجْوَةٍ مِّنْهُ ؕ ذٰلِكَ مِنْ

કાટ દેતા હૈ હાલાંકે વો ઉસ કે ખુલે મૈદાન મેં હૈં. યે અલ્લાહ કી

اٰيٰتِ اللّٰهِ ؕ مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۚ وَمَنْ يُّضْلِلْ

આયાત મેં સે હૈ. જિસ કો અલ્લાહ હિદાયત દે વો હિદાયતયાફ્તા હૈ ઔર જિસે ગુમરાહ કર દે

فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ وَلِيًّا مُّرْشِدًا ﴿١٧﴾ وَ تَحْسَبُهُمْ اَيْقَاظًا ع ١٢

તો આપ ઉસ કે લિયે કોઈ દોસ્ત રાસ્તા બતાને વાલા હરગિઝ નહીં પાઓગે. ઔર આપ ઉન્હેં બેદાર ગુમાન કરેંગે

وَّهُمْ رُقُوْدٌ ۛ وَّنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِيْنِ وَ ذَاتَ الشِّمَالِ ۛ

હાલાંકે વો સોએ હુવે હૈં. ઔર હમ ઉન્હેં દાઈ ઔર બાઈ તરફ઼ ઉલટ પલટ કરતે હૈં.

وَ كَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيْدِ ؕ لَوِ اطَّلَعْتَ

ઔર ઉન કા કુત્તા અપની બાહેં ચૌખટ પર ફૈલાએ હુવે હૈ. અગર આપ ઉન કી

عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَّلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾

તરફ઼ જાંકેં તો ઉન સે પીઠ ફેર કર ભાગેં ઔર આપ ઉન કી તરફ઼ સે મરઉબ હો જાએં.

وَكَذٰلِكَ بَعَثْنٰهُمْ لِيَتَسَآءَلُوْا بَيْنَهُمْ ؕ قَالَ قَآئِلٌ

ઔર ઈસી તરહ હમ ને ઉન કો જગા દિયા તાકે વો આપસ મેં સવાલ કરેં. ઉન મેં સે એક કેહને વાલે

مِّنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ ؕ قَالُوْا لَبِثْنَا يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ؕ

ને કહા કે તુમ કિતના ઠેહરે રહે? તો ઉન્હોં ને કહા કે હમ એક દિન યા એક દિન સે ભી કમ ઠેહરે રહે.

قَالُوْا رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ ؕ فَابْعَثُوْٓا اَحَدَكُمْ

ઉન્હોં ને કહા કે તુમ્હારા રબ તુમ્હારે ઠેહરને કી મુદ્દત ખૂબ જાનતા હૈ. અબ તુમ અપને મેં સે કિસી એક કો

بِوَرِقِكُمْ هٰذِهٖٓ اِلَى الْمَدِيْنَةِ فَلْيَنْظُرْ اَيُّهَآ اَزْكٰى

તુમ્હારા ચાંદી કા યે દિરહમ દે કર શેહર કી તરફ઼ ભેજો, ફિર ઉસે ચાહિયે કે વો દેખે કે કૌન સા ખાના ઝયાદા

طَعَامًا فَلْيَاْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ

પાકીઝા હૈ, ફિર વો તુમ્હારે પાસ ઉસ મેં સે ખાના લાએ ઔર ઉસે ચાહિયે કે વો નર્મ બાત કરે

وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَدًا ﴿١٩﴾ اِنَّهُمْ اِنْ يَّظْهَرُوْا عَلَيْكُمْ

ઔર કિસી કો તુમ્હારા પતા ન બતલાએ. ઈસ લિયે કે વો અગર તુમ પર મુત્તલિઅ હો જાએંગે

يَرْجُمُوْكُمْ اَوْ يُعِيْدُوْكُمْ فِيْ مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوْٓا

તો તુમ્હેં રજ્મ કર દેંગે યા તુમ્હેં અપને મઝહબ મેં લૌટા દેંગે ઔર તુમ ઉસ વક્ત કભી ભી હરગિઝ

اِذًا اَبَدًا ﴿٢٠﴾ وَكَذٰلِكَ اَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوْٓا اَنَّ وَعْدَ

કામ્યાબ ન હો સકોગે. ઔર ઈસી તરહ હમ ને ઉન પર મુત્તલિઅ કિયા તાકે વો જાન લેં કે અલ્લાહ કા

اللّٰهِ حَقٌّ وَّاَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيْهَا ۚ اِذْ يَتَنَازَعُوْنَ

વાદા સચ્ચા હૈ ઔર યે કે કયામત મેં કોઈ શક નહીં. જબ કે વો આપસ મેં જઘડ રહે થે ઉન (અસ્હાબે

بَيْنَهُمْ اَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوْا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا ؕ رَبُّهُمْ

કહફ) કે મુઆમલે મેં, તો બાઝ ને કહા કે ઉન પર ઈમારત બના લો. ઉન કા રબ ઉન્હેં

اَعْلَمُ بِهِمْ ؕ قَالَ الَّذِيْنَ غَلَبُوْا عَلٰٓى اَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ

ખૂબ જાનતા હૈ. ઉન લોગોં ને કહા જો ઉન કે મુઆમલે મેં ઝયાદા બાઈખ્તિયાર થે કે હમ ઝરૂર ઉન કે

عَلَيْهِمْ مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُوْلُوْنَ ثَلٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ

ઉપર મસ્જિદ બનાએંગે. અબ વો કહેંગે કે અસ્હાબે કહફ તીન થે, ઉન મેં ચૌથા

كَلْبُهُمْ ۚ وَيَقُوْلُوْنَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا ۢ

ઉન કા કુત્તા થા. ઔર કહેંગે કે પાંચ થે, ઉન મેં છઠ્ઠા ઉન કા કુત્તા થા, બે દેખે પથ્થર

بِالْغَيْبِ ۚ وَ يَقُوْلُوْنَ سَبْعَةٌ وَّثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ ؕ

ફેંકતે હુવે. ઔર વો કહેંગે કે સાત થે ઔર આઠવાં ઉન કા કુત્તા થા. આપ ફરમા

قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا قَلِيْلٌ ۬ فَ

દીજિયે કે મેરા રબ ઉન કી તાદાદ ખૂબ જાનતા હૈ, થોડે લોગોં કે સિવા કિસી કો ઉન કી તાદાદ કા ઈલ્મ નહીં.

فَلَا تُمَارِ فِيْهِمْ اِلَّا مِرَآءً ظَاهِرًا ۪ وَّلَا تَسْتَفْتِ فِيْهِمْ

ઈસ લિયે આપ ઉન કે બારે મેં સિવાએ સરસરી બહસ કે ઝયાદા બહસ ન કીજિયે. ઔર આપ ઉન કે બારે

مِّنْهُمْ اَحَدًا ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُوْلَنَّ لِشَايْءٍ اِنِّيْ فَاعِلٌ ع ١٥

મેં ઉન મેં સે કિસી સે ન પૂછિયે. ઔર કિસી ચીઝ કે મુતઅલ્લિક યૂં ન કહિયે કે મૈં ઉસ કો

ذٰلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۡ وَاذْكُرْ رَّبَّكَ

કલ કરૂંગા. મગર યે કે અલ્લાહ ચાહે (તો કરૂંગા). ઔર અપને રબ કો યાદ કીજિયે

اِذَا نَسِيْتَ وَقُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّهْدِيَنِ رَبِّيْ لِاَقْرَبَ

જબ આપ ભૂલ જાએં ઔર આપ યૂં કહિયે કે હો સકતા હૈ કે મેરા રબ ઉસ સે અકરબ

مِنْ هٰذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوْا فِيْ كَهْفِهِمْ ثَلٰثَ مِائَةٍ

રુશ્દ વ હિદાયત કી રાહ પર મુજે લગા દે. ઔર વો અપને ગાર મેં તીન સો બરસ

سِنِيْنَ وَازْدَادُوْا تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا

ઔર મઝીદ નૌ સાલ ઠેહરે. આપ ફરમા દીજિયે કે અલ્લાહ ઉન કે ઠેહેરને કી મુદ્દત ખૂબ

لَبِثُوْا ۚ لَهٗ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ اَبْصِرْ بِهٖ

જાનતા હૈ. ઉસ કે પાસ આસ્માનોં ઔર ઝમીન કા ગૈબ હૈ. કયા અજીબ ઉસ કા દેખના

وَاَسْمِعْ ؕ مَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ ۫ وَّلَا يُشْرِكُ

ઔર સુનના હૈ. બન્દોં કે લિયે અલ્લાહ કે સિવા કોઈ મદદગાર નહીં. ઔર વો અપની હુકૂમત મેં

فِيْ حُكْمِهٖۤ اَحَدًا ﴿۲۶﴾ وَاتْلُ مَاۤ اُوْحِيَ اِلَيْكَ

કિસી કો શરીક નહી કરતા. ઔર આપ તિલાવત કીજિયે ઉસે જો આપ કી તરફ આપ કે રબ કી કિતાબ મેં

مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ ۚ وَلَنْ تَجِدَ

સે વહી કિયા ગયા હૈ. ઉસ કે કલિમાત કો કોઈ બદલ નહી સકતા. ઔર આપ ઉસ કે અલાવા કોઈ પનાહ કી

مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا ﴿۲۷﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِيْنَ

જગા હરગિઝ નહીં પાઓગે. ઔર આપ અપને કો રોકે રખિયે ઉન કે સાથ જો

يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ

અપને રબ કો સુબ્હ વ શામ પુકારતે હૈં, ઉસ કી રઝા કે

وَجْهَهٗ وَلَا تَعْدُ عَيْنٰكَ عَنْهُمْ ۚ تُرِيْدُ زِيْنَةَ الْحَيٰوةِ

તાલિબ હૈં ઔર અપની નિગાહ ઉન સે ન હટાઈયે. દુન્યવી ઝિન્દગી કી ઝીનત આપ ચાહતે હૈં?

الدُّنْيَا ۚ وَلَا تُطِعْ مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهٗ عَنْ ذِكْرِنَا

ઔર ઉસ શખ્સ કા કેહના ન માનિયે જિસ કા દિલ હમ ને અપની યાદ સે ગાફિલ કર રખા હૈ ઔર વો

الثلثة

وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ وَكَانَ اَمْرُهٗ فُرُطًا ﴿۲۸﴾ وَقُلِ الْحَقُّ

અપની ખ્વાહિશ કે પીછે પડ ગયા હૈ ઔર ઉસ કા મુઆમલા હદ સે આગે બઢ ગયા હૈ. ઔર આપ યૂં કહિયે કે

مِنْ رَّبِّكُمْ ۚ فَمَنْ شَآءَ فَلْيُؤْمِنْ وَّمَنْ شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۙ

હક તુમ્હારે રબ કી તરફ સે હૈ. તો જો ચાહે ઈમાન લાએ ઔર જો ચાહે વો કુફ્ર કરે.

اِنَّاۤ اَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ نَارًا ۙ اَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا ؕ

યકીનન હમ ને ઝાલિમોં કે લિયે આગ તૈયાર કર રખી હૈ, આગ કી કનાતેં ઉન્હેં ઘેરે હુવે હૈં.

وَاِنْ يَّسْتَغِيْثُوْا يُغَاثُوْا بِمَآءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوْهَ ؕ

ઔર અગર વો મદદ માંગેંગે તો ઉન કી મદદ કી જાએગી ઐસે પાની સે જો પિઘલે હુવે તાંબે કી તરહ હોગા, જો ચેહરોં કો

بِئْسَ الشَّرَابُ ؕ وَسَآءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿۲۹﴾ اِنَّ الَّذِيْنَ

ભૂન દેગા. કિતની બુરી શરાબ. ઔર (જહન્નમ) કિતની બુરી જગા હૈ. યકીનન જો

اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ

ઈમાન લાએ ઔર જો નેક કામ કરતે રહે, યકીનન ઉસ કા અજર હમ ઝાયેઅ નહીં કરેંગે જિસ ને

عَمَلًا ۝٣٠ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ

અચ્છા અમલ કિયા. ઉન કે લિયે જન્નાતે અદ્ન હોંગી, જિન કે નીચે સે

مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ

નેહરેં બેહતી હોંગી, ઉન્હેં ઉન મેં કંગન પેહનાએ જાએંગે સોને કે

وَّيَلْبَسُوْنَ ثِيَابًا خُضْرًا مِّنْ سُنْدُسٍ وَّاِسْتَبْرَقٍ

ઔર વો સબ્ઝ લિબાસ પેહનેંગે બારીક રેશમ કે ઔર મોટે રેશમ કે,

مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ ؕ نِعْمَ الثَّوَابُ ؕ وَحَسُنَتْ

ઉન મેં વો તખ્તોં પર ટેક લગાએ હોંગે. કિતના અચ્છા બદલા હૈ, ઔર કિતની અચ્છી

مُرْتَفَقًا ۝٣١ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلًا رَّجُلَيْنِ جَعَلْنَا ع ١٢

રાહત કી જગા હૈ. ઔર આપ ઉન કે સામને મિસાલ બયાન કીજિયે દો આદમિયોં કી કે ઉન મેં સે એક કે

لِاَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ اَعْنَابٍ وَّحَفَفْنٰهُمَا بِنَخْلٍ

લિયે હમ ને અંગૂર કે દો બાગ બનાએ ઔર હમ ને ઉન દોનોં બાગોં કો ચારોં તરફ સે ઘેર લિયા ખજૂર કે

وَّجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ۝٣٢ كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ اٰتَتْ

દરખ્તોં સે ઔર ઉન દોનોં કે દરમિયાન હમ ને ખેત બના દિએ. યે દોનોં બાગ અપને ફલ દેતે

اُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِّنْهُ شَيْـًٔا ۙ وَّفَجَّرْنَا خِلٰلَهُمَا

થે ઔર ઉસ મેં સે કુછ કમ નહીં કરતે થે. ઔર હમ ને ઉન દોનોં બાગોં કે દરમિયાન નેહર જારી

نَهَرًا ۝٣٣ وَّكَانَ لَهٗ ثَمَرٌ ۚ فَقَالَ لِصَاحِبِهٖ وَهُوَ يُحَاوِرُهٗٓ

કર દી થી. ઔર બરાબર ફલ ઉસે મિલ રહે થે. તો વો અપને સાથી સે કેહને લગા ઉસ સે ગુફ્તગૂ કે દૌરાન

اَنَا اَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَّاَعَزُّ نَفَرًا ۝٣٤ وَدَخَلَ جَنَّتَهٗ

કે મૈં તુજ સે ઝયાદા માલ વાલા હૂં ઔર તુજ સે ઝયાદા ભારી નફરી વાલા હૂં. ઔર વો અપને બાગ મેં દાખિલ

وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهٖ ۚ قَالَ مَآ اَظُنُّ اَنْ تَبِيْدَ هٰذِهٖٓ

હુવા ઈસ હાલ મેં કે વો અપની જાન પર ઝુલ્મ કરને વાલા થા. વો કેહને લગા કે મેરા યે ગુમાન નહીં કે યે બાગ

اَبَدًا ۝٣٥ وَّمَآ اَظُنُّ السَّاعَةَ قَآئِمَةً ۙ وَّلَئِنْ رُّدِدْتُّ

કભી બરબાદ હોગા. ઔર મૈં કયામત કે આને કા અકીદા નહીં રખતા, ઔર અગર મૈં મેરે

اِلٰى رَبِّىْ لَاَجِدَنَّ خَيْرًا مِّنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾ قَالَ

રબ કી તરફ લૌટા ભી દિયા ગયા તો મૈં ઉસ સે બેહતર જગા પાઉગા. ઉસ

لَهٗ صَاحِبُهٗ وَهُوَ يُحَاوِرُهٗٓ اَكَفَرْتَ بِالَّذِىْ

કે સાથી ને ઉસે કહા ગુફ્તગૂ કે દૌરાન, કયા તૂ કુફ્ર કરતા હૈ ઉસ ઝાત કે સાથ જિસ ને

خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ سَوّٰىكَ

તુજે મિટ્ટી સે પૈદા કિયા, ફિર નુત્ફે સે, ફિર તુજે પૂરા ઇન્સાન

رَجُلًا ﴿٣٧﴾ لٰكِنَّا۠ هُوَ اللّٰهُ رَبِّىْ وَلَآ اُشْرِكُ بِرَبِّىْٓ

બનાયા? લેકિન વહી અલ્લાહ મેરા રબ હૈ ઔર મૈં અપને રબ કે સાથ કિસી કો શરીક નહીં

اَحَدًا ﴿٣٨﴾ وَلَوْلَآ اِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ

ઠેહરાતા. ઔર જબ તૂ અપને બાગ મેં દાખિલ હુવા તો તૂ ને યૂં કયૂં નહીં કહા مـا شـاء اللّٰـه!

مَا شَآءَ اللّٰهُ ۙ لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ ۚ اِنْ تَرَنِ اَنَا اَقَلَّ

لا قوة الّا باللّٰه? (જોઅલ્લાહને ચાહા (વહી હોગા), તાકત નહીં મગર અલ્લાહ કી તરફ સે), અગર તૂ મુજે

مِنْكَ مَالًا وَّ وَلَدًا ﴿٣٩﴾ فَعَسٰى رَبِّىْٓ اَنْ يُّؤْتِيَنِ

દેખ રહા હૈ કે મૈં તુજ સે કમ માલ ઔર કમ ઔલાદ વાલા હૂં. તો હો સકતા હૈ કે મેરા રબ મુજે તેરે બાગ

خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا

સે બેહતર દે દે ઔર ઈસ બાગ પર આસ્માન સે અઝાબ

مِّنَ السَّمَآءِ فَتُصْبِحَ صَعِيْدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾ اَوْ يُصْبِحَ مَآؤُهَا

ભેજ દે, ઔર યે ફિસલન વાલા મૈદાન બન જાએ. યા ઉસ કા પાની ઝમીન મેં નીચે

غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيْعَ لَهٗ طَلَبًا ﴿٤١﴾ وَاُحِيْطَ بِثَمَرِهٖ

ચલા જાએ, કિસી તરહ તૂ ઉસે તલાશ ભી ન કર સકેગા. ઔર ઉસ કે ફલોં પર આફત આ ગઈ,

فَاَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلٰى مَآ اَنْفَقَ فِيْهَا وَهِىَ

ઔર વો અપને દોનોં હાથ મલતા રેહ ગયા ઉસ માલ પર જો ઉસ ને બાગ મેં ખર્ચ કિયા થા ઔર વો બાગ

خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوْشِهَا وَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِىْ لَمْ اُشْرِكْ

ગિરા પડા હુવા થા ઉસ કે છપ્પરોં પર, ઈધર યે કેહ રહા થા કે કાશ મૈં અપને રબ કે સાથ કિસી કો

بِرَبِّىْٓ اَحَدًا ﴿٤٢﴾ وَلَمْ تَكُنْ لَّهٗ فِئَةٌ يَّنْصُرُوْنَهٗ

શરીક ન ઠેહરાતા. ઔર ઉસ કી કોઈ જમાઅત ભી ન હુઈ જો ઉસ કી નુસ્રત કરતી

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا ﴿٤٣﴾ هُنَالِكَ

અલ્લાહ કે અલાવા ઔર વો ખુદ ભી અપની મદદ ન કર સકા. વહાં પર

الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ ؕ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَّ خَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾

હકીકી હુકૂમત અલ્લાહ હી કે લિયે હૈ. વહી બેહતર સવાબ ઔર બેહતર બદલા દેને વાલા હૈ.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ اَنْزَلْنٰهُ

ઔર આપ ઉન કે સામને દુન્યવી ઝિન્દગી કી મિસાલ બયાન કીજિયે ઉસ પાની કી તરહ જો હમ ને આસ્માન સે

مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ نَبَاتُ الْاَرْضِ فَاَصْبَحَ

ઉતારા, ફિર ઉસ કે સાથ ઝમીન કા સબ્ઝા મિલ ગયા, ફિર વો કૂડા કરકટ

هَشِيْمًا تَذْرُوْهُ الرِّيٰحُ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

હો જાતા હૈ જિસ કો હવાએં ઉડાતી હૈં. ઔર અલ્લાહ હર ચીઝ પર કુદરત

مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾ اَلْمَالُ وَالْبَنُوْنَ زِيْنَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ

વાલા હૈ. માલ ઔર બેટે દુન્યવી ઝિન્દગી કી ઝીનત હૈં.

وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ

ઔર બાકી રેહને વાલી નેકિયાં બેહતર હૈં તેરે રબ કે યહાં સવાબ કે ઐતેબાર સે ઔર ઉમ્મીદ કે ઐતેબાર સે

اَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْاَرْضَ بَارِزَةً ۙ

બેહતર હૈં. ઔર જિસ દિન હમ પહાડોં કો ચલાએંગે ઔર તૂ ઝમીન હમવાર દેખેગા.

وَّحَشَرْنٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ اَحَدًا ۚ ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُوْا

ઔર હમ ઉન કો ઈકટ્ઠા કરેંગે, ફિર હમ ઉન મેં સે કિસી એક કો ભી નહીં છોડેંગે. ઔર વો તેરે રબ

عَلٰى رَبِّكَ صَفًّا ؕ لَقَدْ جِئْتُمُوْنَا كَمَا خَلَقْنٰكُمْ

કે સામને સફ બસફ પેશ કિયે જાએંગે. (કહા જાએગા) કે યકીનન તુમ હમારે પાસ આ ગએ હો, જૈસા હમ ને તુમ્હેં

اَوَّلَ مَرَّةٍ ۭ بَلْ زَعَمْتُمْ اَلَّنْ نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا ﴿٤٨﴾

પેહલી બાર પૈદા કિયા થા. બલ્કે તુમ ને તો યે ગુમાન કિયા થા કે હમ તુમ્હારે લિયે વાદે કી જગા હરગિઝ નહીં બનાએંગે.

وَوُضِعَ الْكِتٰبُ فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ

ઔર નામએ આમાલ રખ દિયા જાએગા, ફિર મુજરિમોં કો આપ દેખેંગે કે ડરે હુવે હૈં

مِمَّا فِيْهِ وَ يَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتٰبِ

ઉસ સે જો આમાલનામે મેં હૈ ઔર વો કહેંગે કે હાય હમારી હલાકત! ઈસ નામએ આમાલ કો કયા હુવા

لَا یُغَادِرُ صَغِیْرَةً وَّلَا کَبِیْرَةً اِلَّآ اَحْصٰىهَا ۚ
કે ન સગીરા ગુનાહ કો છોડા હૈ, ન કબીરા, મગર સબ કો ઉસ ને મહફૂઝ રખા હૈ.

وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا ؕ وَلَا یَظْلِمُ رَبُّكَ
ઔર વો અપને આમાલ સામને પાએંગે. ઔર તેરા રબ કિસી પર ઝુલ્મ નહીં

ع ٦ ٥ ١٨ اَحَدًا ۟﴿٤٩﴾ وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ
કરતા. ઔર જબ હમ ને ફરિશ્તોં સે કહા કે આદમ કો સજદા કરો

فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِیْسَ ؕ کَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ
તો સિવાએ ઈબ્લીસ કે સબ ને સજદા કિયા. વો જિન્નાત મેં સે થા, ફિર ઉસ ને નાફરમાની કી

عَنْ اَمْرِ رَبِّهٖ ؕ اَفَتَتَّخِذُوْنَهٗ وَ ذُرِّیَّتَهٗٓ اَوْلِیَآءَ
અપને રબ કે હુકમ કી. કયા ફિર તુમ મુજે છોડ કર કે ઉસે ઔર ઉસ કી ઔલાદ કો

مِنْ دُوْنِیْ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ ؕ بِئْسَ لِلظّٰلِمِیْنَ
દોસ્ત બનાતે હો હાલાંકે વો તુમ્હારે દુશ્મન હૈં? ઝાલિમોં કો બુરા

بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَآ اَشْهَدْتُّهُمْ خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
બદલ મિલા. મૈં ને ઉન્હેં મૌજૂદ નહીં રખા આસ્માનોં ઔર ઝમીન કે પૈદા કરને કે વકત

وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ ۪ وَمَا کُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّیْنَ
ઔર ન ખુદ ઉન કે પૈદા કરને કે વકત. ઔર મૈં ગુમરાહ કરને વાલોં કો મદદગાર નહીં

عَضُدًا ﴿٥١﴾ وَ یَوْمَ یَقُوْلُ نَادُوْا شُرَکَآءِیَ
બનાતા. ઔર જિસ દિન વો કહેગા કે તુમ પુકારો મેરે ઉન શુરકા કો

الَّذِیْنَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ یَسْتَجِیْبُوْا لَهُمْ
જિન કા તુમ દાવા કરતે થે, તો વો ઉન કો પુકારેંગે, ફિર વો ઉન કી પુકાર કા જવાબ નહીં દેંગે

وَجَعَلْنَا بَیْنَهُمْ مَّوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَاَ الْمُجْرِمُوْنَ النَّارَ
ઔર હમ ઉન કે દરમિયાન મેં હલાકતગાહ કાઈમ કર દેંગે. ઔર મુજરિમ જહન્નમ કો દેખેંગે,

فَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ مُّوَاقِعُوْهَا وَلَمْ یَجِدُوْا عَنْهَا
ફિર સમજેંગે કે વો ઉસ મેં ગિરને વાલે હૈં ઔર ઉસ સે બચને કી જગા નહીં

ع ٧ ٦ ١٩ مَصْرِفًا ۟﴿٥٣﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِیْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِلنَّاسِ
પાએંગે. યકીનન હમ ને ઈસ કુર્આન મેં ઈન્સાનોં કે લિયે ફેર ફેર કર

مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ؕ وَكَانَ الْاِنْسَانُ اَكْثَرَ شَیْءٍ

તમામ મિસાલેં બયાન કી હૈં. ઔર ઇન્સાન સબ ચીઝ સે ઝયાદા

جَدَلًا ﴿۵۴﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ یُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ

જઘડાલૂ હૈ. ઔર ઇન્સાનોં કો ઈમાન લાને સે માનેઅ નહીં હુઈ જબ ઉન કે પાસ

الْهُدٰی وَیَسْتَغْفِرُوْا رَبَّهُمْ اِلَّآ اَنْ تَاْتِیَهُمْ

હિદાયત આઈ ઔર અપને રબ સે મગફિરત તલબ કરને સે માનેઅ નહીં હુઈ મગર યે બાત કે ઉન કે પાસ

سُنَّةُ الْاَوَّلِیْنَ اَوْ یَاْتِیَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿۵۵﴾

પેહલે લોગોં કા તરીકા આ જાએ યા ઉન કે પાસ અઝાબ સામને આ પહોંચે.

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِیْنَ اِلَّا مُبَشِّرِیْنَ وَ مُنْذِرِیْنَ ۚ

ઔર હમ રસૂલ નહીં ભેજતે મગર બશારત દેને વાલે ઔર ડરાને વાલે બના કર.

وَ یُجَادِلُ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا بِالْبَاطِلِ لِیُدْحِضُوْا

ઔર કાફિર બાતિલ કે ઝરિયે જઘડા કરતે હૈં તાકે ઉસ કે ઝરિયે હક કો મિટા દેં

بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوْٓا اٰیٰتِیْ وَمَآ اُنْذِرُوْا هُزُوًا ﴿۵۶﴾

ઔર વો મેરી આયતોં કો ઔર ઉસ કો જિસ સે ઉન કો ડરાયા ગયા ઉસે મઝાક બનાતે હૈં. ઔર ઉસ સે

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰیٰتِ رَبِّهٖ فَاَعْرَضَ

ઝયાદા ઝાલિમ કૌન હોગા જિસે ઉસ કે રબ કી આયતોં કે ઝરિયે નસીહત કી જાએ, ફિર વો ઉસ સે

عَنْهَا وَنَسِیَ مَا قَدَّمَتْ یَدٰهُ ؕ اِنَّا جَعَلْنَا

એરાઝ કરે ઔર ભુલા દે ઉસે જો ઉસ કે હાથોં ને આગે ભેજા હૈ. યકીનન હમ ને ઉન કે દિલોં પર

عَلٰی قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ یَّفْقَهُوْهُ وَفِیْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا ؕ

પરદે રખ દિયે હૈં ઈસ સે કે વો ઉસે સમજેં ઔર ઉન કે કાનોં મેં ડાટ રખ દી હૈ.

وَاِنْ تَدْعُهُمْ اِلَی الْهُدٰی فَلَنْ یَّهْتَدُوْٓا اِذًا اَبَدًا ﴿۵۷﴾

ઔર અગર આપ ઉન્હેં હિદાયત કી તરફ બુલાએંગે તબ ભી હરગિઝ હિદાયત નહીં પાએંગે કભી ભી.

وَرَبُّكَ الْغَفُوْرُ ذُو الرَّحْمَةِ ؕ لَوْ یُؤَاخِذُهُمْ

ઔર આપ કા રબ બહોત ઝયાદા બખ્શને વાલા, રહમ વાલા હૈ. અગર અલ્લાહ ઉન કો પકડે

بِمَا كَسَبُوْا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ ؕ بَلْ لَّهُمْ مَّوْعِدٌ

ઉન કે આમાલ કી વજહ સે તો ઉન કે લિયે અઝાબ જલ્દી લે આએ. બલ્કે ઉન કે લિયે મુકર્રરા વકત હૈ,

لَّنْ يَّجِدُوْا مِنْ دُوْنِهٖ مَوْىِلًا ۝٥٨ وَتِلْكَ الْقُرٰٓى

ઉસ સે પનાહ કી જગા વો હરગિઝ નહીં પાએંગે. ઔર યે બસ્તિયાં હૈં

اَهْلَكْنٰهُمْ لَمَّا ظَلَمُوْا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ

જિન કો હમ ને હલાક કિયા જબ ઉન્હોં ને ઝુલ્મ કિયા ઔર હમ ને ઉન કી હલાકત કા વકત

مَّوْعِدًا ۝٥٩ وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِفَتٰىهُ لَآ اَبْرَحُ ع ١٢

મુકર્રર કર રખા થા. ઔર જબ મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને અપને ખાદિમ સે ફરમાયા કે મૈં બરાબર ચલતા રહૂંગા

حَتّٰٓى اَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ اَوْ اَمْضِىَ حُقُبًا ۝٦٠ فَلَمَّا بَلَغَا

યહાં તક કે મૈં પહોંચ જાઉં દો સમન્દરોં કે બાહમ મિલને કી જગા પર યા મૈં મુદ્દતોં ચલતા રહૂંગા. ફિર જબ વો

مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوْتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيْلَهٗ

દોનોં પહોંચે દો સમન્દરોં કે બાહમ મિલને કી જગા પર તો દોનોં અપની મછલી ભૂલ ગએ, ફિર મછલી ને સમન્દર મેં

فِى الْبَحْرِ سَرَبًا ۝٦١ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتٰىهُ اٰتِنَا

સૂરાખ કર કે અપના રાસ્તા બના લિયા. ફિર જબ વો દોનોં આગે નિકલ ગએ, તો મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને અપને ખાદિમ

غَدَآءَنَا ۫ لَقَدْ لَقِيْنَا مِنْ سَفَرِنَا هٰذَا نَصَبًا ۝٦٢

સે ફરમાયા કે હમારે પાસ હમારા નાશતા લાઈયે. યકીનન હમારે ઈસ સફર સે હમેં થકાવટ પહોંચી હૈ.

قَالَ اَرَءَيْتَ اِذْ اَوَيْنَآ اِلَى الصَّخْرَةِ فَاِنِّىْ نَسِيْتُ

ખાદિમ ને અર્ઝ કિયા કયા આપ ને દેખા જબ હમ ને પનાહ લી ચટાન કે પાસ તો મૈં મછલી

الْحُوْتَ ۫ وَمَآ اَنْسٰنِيْهُ اِلَّا الشَّيْطٰنُ اَنْ اَذْكُرَهٗ ۚ

ભૂલ ગયા. ઔર ઉસ કી યાદ શયતાન હી ને મુજે ભુલા દી.

وَاتَّخَذَ سَبِيْلَهٗ فِى الْبَحْرِ ۖ عَجَبًا ۝٦٣ قَالَ ذٰلِكَ

ઔર મછલી ને અપના રાસ્તા અજીબ તરીકે સે સમન્દર મેં બના લિયા. મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા કે યે વહી

مَا كُنَّا نَبْغِ ۖ فَارْتَدَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمَا قَصَصًا ۝٦٤

તો હૈ જિસે હમ તલાશ કર રહે થે. ફિર વો દોનોં અપને નિશાનાતે કદમ કો તલાશ કરતે હુવે વાપસ લૌટે.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ اٰتَيْنٰهُ رَحْمَةً

ફિર દોનોં ને હમારે બન્દોં મેં સે એક બન્દે કો પાયા જિસે હમ ને હમારી તરફ સે રહમત

مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّا عِلْمًا ۝٦٥ قَالَ لَهٗ

અતા કી થી ઔર જિસે હમ ને હમારી તરફ સે ઈલ્મ દિયા થા. મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને ઉન સે ફરમાયા

مُوۡسٰى هَلۡ اَتَّبِعُكَ عَلٰۤى اَنۡ تُعَلِّمَنِ

કયા મૈં આપ કે સાથ ચલ સકતા હૂં ઈસ શર્ત પર કે આપ મુજે સિખલાએં ઉન ઉલૂમ મેં સે જો આપ કો

مِمَّا عُلِّمۡتَ رُشۡدًا ﴿۶۶﴾ قَالَ اِنَّكَ لَنۡ تَسۡتَطِيۡعَ

દિયે ગએ હૈં રુશ્દ(વ હિદાયત) કે લિયે. ઉન્હોં (ખિઝર) ને કહા યકીનન આપ મેરે સાથ રેહ કર હરગિઝ

مَعِىَ صَبۡرًا ﴿۶۷﴾ وَكَيۡفَ تَصۡبِرُ عَلٰى مَا لَمۡ تُحِطۡ

સબ્ર નહીં કર સકોગે. ઔર આપ કૈસે સબ્ર કર સકતે હો ઉસ પર જિસ કી મુકમ્મલ હકીકત આપ કો

بِهٖ خُبۡرًا ﴿۶۸﴾ قَالَ سَتَجِدُنِىۡۤ اِنۡ شَآءَ اللّٰهُ صَابِرًا

માલૂમ નહી? મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા અનકરીબ અગર અલ્લાહ ને ચાહા તો આપ મુજે સબ્ર કરને વાલા પાએંગે.

وَّلَاۤ اَعۡصِىۡ لَكَ اَمۡرًا ﴿۶۹﴾ قَالَ فَاِنِ اتَّبَعۡتَنِىۡ

ઔર મૈં આપ કી કિસી મુઆમલે મેં નાફરમાની નહી કરૂંગા. ઉન્હોં (ખિઝર) ને કહા ફિર અગર આપ મેરે સાથ ચલતે હો

فَلَا تَسۡـَٔلۡنِىۡ عَنۡ شَىۡءٍ حَتّٰۤى اُحۡدِثَ لَكَ مِنۡهُ

તો મુજ સે કિસી ચીઝ કે મુતઅલ્લિક સવાલ ન કીજિયે જબ તક કે મૈં ખુદ આપ કે સામને ઉસ કો બયાન

ذِكۡرًا ﴿۷۰﴾ فَانۡطَلَقَا ؔوقفة حَتّٰۤى اِذَا رَكِبَا فِى السَّفِيۡنَةِ ع ۹ ۱۱ ۲۱

ન કરૂં. ફિર વો દોનોં ચલે. યહાં તક કે જબ વો સવાર હુવે કશતી મેં તો ઉન્હોં (ખિઝર) ને

خَرَقَهَا ؕ قَالَ اَخَرَقۡتَهَا لِتُغۡرِقَ اَهۡلَهَا ۚ

ઉસ કો ફાડ દિયા. મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા કયા તુમ ને કશતી ફાડ દી તાકે કશતી વાલોં કો ગર્ક કર દો?

لَقَدۡ جِئۡتَ شَيۡـًٔا اِمۡرًا ﴿۷۱﴾ قَالَ اَلَمۡ اَقُلۡ اِنَّكَ

યકીનન આપ ને બહોત બુરી હરકત કી હૈ. ઉન્હોં (ખિઝર) ને કહા કયા મૈં ને કહા નહીં થા કે આપ

لَنۡ تَسۡتَطِيۡعَ مَعِىَ صَبۡرًا ﴿۷۲﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذۡنِىۡ

હરગિઝ મેરે સાથ રેહ કર સબ્ર નહી કર સકોગે? મૂસા (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા કે આપ મેરા મુઆખઝા ન

بِمَا نَسِيۡتُ وَلَا تُرۡهِقۡنِىۡ مِنۡ اَمۡرِىۡ عُسۡرًا ﴿۷۳﴾

કીજિયે ઉસ મેં જો મૈં ભૂલ ગયા ઔર મેરે મુઆમલે મેં મુજે તંગી કે કરીબ ન કીજિયે.

فَانۡطَلَقَا ؔوقفة حَتّٰۤى اِذَا لَقِيَا غُلٰمًا فَقَتَلَهٗ ۙ قَالَ اَقَتَلۡتَ

ફિર દોનોં ચલે. યહાં તક કે જબ દોનોં એક લડકે સે મિલે તો ઉન્હોં (ખિઝર) ને ઉસે કત્લ કર દિયા. મૂસા (અલૈહિસ્સલામ)

نَفۡسًا زَكِيَّةًۢ بِغَيۡرِ نَفۡسٍ ؕ لَقَدۡ جِئۡتَ شَيۡـًٔا نُّكۡرًا ﴿۷۴﴾

ને ફરમાયા કયા તુમ ને એક પાકીઝા જાન કો કિસી નફસ કે બગૈર કત્લ કિયા? યકીનન આપ ને બહોત બુરી હરકત કી.